

Ξανθό Διαβολάκι, Άδρα ης Νεότητος, Άδρα του Πολυγύρου και Αιδεόλην Ψυχόν—ή Ανοδαίονα με την Βασίλισσαν των Άνθων, Χιονοισμένη Περιστέρα, Πατησιώτισσα Πυργοδέσποινα, Κίρκη και Ξανθό Διαβολάκι—ή Μεγάλη 'Ιδέα με την 'Ιδιότροπον Ξανθούλα, Δικηγόρον των Συνδρομητών, Ναυτοπούλαν του Μεσολογγίου, Διακρίθεισαν 'Αρσακίδα και Γλυκειάν 'Ελλάδα—ή Αλάραος με τον Ροβέρτον Γυισάρδον, Αθήνη, Αιγυπτίαν Βασιλόπαιδα, Αευνοκώματον Αιμαλόν και Θύελλαν—ή Θύελλα με το Σκέρσο, 'Αγγελιοφόρον Περιστέρα, Εύτηγες Παρσίδον, 'Αγγελον της Ειρήνης και Νεράιδαν του Γαλιού—ή Παλλάς με την Χαριτωμένην Χιον, Ρυολέττον, 'Εθνομάρτυρα, Βαρόνων Σκαρπίαν και Σπίστο Μοράχο—ή 'Ελληνική Γλώσσα με το Μαγεμένο 'Ακρογιάλι, Αλάραον και 'Αρχοντοπούλαν των Λευκών 'Ορέων—ή 'Ιππίτης του Μεσαίωτος με την Ρέμβην, Ρόδον της Ανατολής και Παλλάδα—ή Ρυολέττος με την Γλυφονουτάλα, 'Αγγελον Αδερσινόν, Καφεδόμυριον και Τυλαγενομένην 'Ελαίδα—το Νυκτολούδο με το Νεραϊδολούδο, 'Ανθισμένην 'Αμυγδαλίαν, Χιονοισμένην 'Αμυγδαλίαν, Κίρκη Ντόμινο και Μεγάλην 'Ιδέαν—ή Πατησιώτισσα Πυργοδέσποινα με το 'Ενωσις ή Θάνατος, Ναυτοπούλα της 'Υδρας, Ζήτω ή 'Ελλάς, Ζήτω ή Διάπλασις και Καρδίαν υπό Πέτραν—ή 'Αγγελος Αδερσινός με την Πατησιώτισσαν Πυργοδέσποιναν, Καρδίαν υπό Πέτραν και 'Ενωσις ή Θάνατος—το 'Υπερ Διαπλάσιος με την Γλυκειάν 'Ελλάδα, 'Εσμεράλдан, 'Ενωσις ή Θάνατος και 'Ιωάννην Δόρα—το Κνωπόλεκον Αλάραον με το 'Αρχιζιζάνιον Πύργον, Διακρίθεισαν 'Αρσακίδα, Σκέρσο, 'Ελληνικήν Γλώσσαν και 'Αθάναν τον 'Ελλάδα—ή Χιονοισμένη Περιστέρα με την Χαριτωμένην Χιον, Κίρκη, 'Ονειροπόλον της Δόξης, Κίρκη Ντόμινο και Μαύρον της Βενετίας—ή Βασιλεύς των Κυμάτων με το Ποντικί, Φιλελεύθερον, Ρυολέττον, Πρωτομαγιά και Τυπινόν 'Ιον—ή Μαραμένην Καμέλια με την Ψυχολαμπίδα, 'Υδικόν Λατόν, 'Ανόητο Κορίτσι, Σγαόνα εν τῷ 'Ωκεανῷ και Θύελλαν—ή Μαγεμένη 'Ακροθαλασσά με την Χιονοισμένην Κορυφήν, 'Αγγελον Αδερσινόν, 'Ελληνίδα, Τυλαγενομένην 'Ελαίδα και Καρκαζάν—ή Σγαόν εν τῷ 'Ωκεανῷ με την 'Ισοτομαγιά, Βαρελάκι και Χονδροκέφαλον—ή 'Αστήρ της Ειρήνης με την Μεγάλην 'Ιδέαν και Αιγυπτίαν Βασιλόπαιδα.

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους φίλους της: Άετόν του Σουλίου (παλαιόν ως ο κόσμος το Π. Πνεύμα που μου ζεστειλες στείλε κανένα άλλο!) 'Ονειροπόλον της Δόξης (βεβαίως θα λάβω τα μέτρα μου εγκαίρως) Βασίλισσαν των Άνθων (πολύ καλά) Ανοδαίοναν (να τας συγχαρής και εκ μερους μου δια το άριστα εύχομαι και ες τα δικά σου και βέβαια χρειάζονται κόποι και κόποι!) Νίβαν Α. Ε. (το έστειλα) Πρωτομαγιά (έγινες καλά; γράψε μου) Μανεδονίαν (καλώς να έλθης) Άσμα του 'Ορφέως (σε συγχαίρω δια το βραβείον του σχολείου ή επιστολή σου ώρασιότατη) Παλλάδα (όχι, δεν το βρήκες άκριβώς το έναντιον ένδησες τώρα;) 'Ιππίτην του Μεσαίωτος, Μικρό Διαβολάκι (καθένας πρέπει να γράφη τις λύσεις του χωριστά, διότι εις τους Διαγωνισμούς δεν χωρεί συνεταιρισμός) Καύχημα της Πατιδός, (είπαμεν ότι τώρα το καλοκαίρι, συχνά συμβαίνει να στέλλωνται δύο έδομαδών φύλλα μαζί) Πατησιώτισσαν Πυργοδέσποιναν (με μεγάλην μου εύχαριστησιν έδιάβασα τα ζακυνθινά σου νέα) 'Αγγελον Αδερσινόν (εθαύμασα το τέχνασμα σου αλλά

είσαι πολύ βέβαιος ότι επέτυχε!) Αυτόνομον (σε συγχαίρω δια τον λαμπρόν βαθμόν) Προφιλή 'Ανάμνησον (δεν ένθουμώμαι πλέον—άλλα έτσι φαίνεται!) Κνωπόλεκον Αλάραον (ζήτω λοιπόν!) Γαλήνη (καλό ταξείδι) Σγαόνα εν τῷ 'Ωκεανῷ (ναι, ελπίζω κ'εγώ) 'Αστέρα της Ειρήνης (έστειλα) Γλυφονουτάλα (όχι, αλλά πρέπει να έχης ύπομονήν και να στέλλης συχνά προτάσεις) Μιμόζαν (περίμενε λοιπόν όταν θα βγαίνουν και βουλευτινες!) Χλόνη (εξ εινε! να περάση και ή μεγάλη ζέση!) 'Αμαρτυρία του Ζαλόγγου (εύγε και γράφε μου) 'Ελληνική Γλώσσαν κτλ. κτλ.

Εις όσας επιστολάς έλαβα μετά την 12 'Ιουλίου θάπαντήσω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις δεικται μέχρι της 19 Αδγουστου
[Ο χάρις των λύσεων, επί του όποιον δέον να γράψωι τις λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι, πολείται εν τῷ Γραφείω μας εις φανέλλους, δν έκαστος περιέχει 20 φύλλα και τιμάται φρ. 1.]

389. Δεξιγράφος.
Φυσά το πρώτον βροντερά,
Τό δεύτερον άκούει:
Τό σύνολον ή θάλασσα
Τού Πόντου περιλούει.

Εστάλη από το Μαυροθαλασσίτικο Δελφίνι

390. Συλλαβόγραφος.
Αριθμός ένώθηκε με γράμμα,
Μ' άλλο γράμμα και τετράποδο παγύ,
Με χαρά δέ τότε ή με κλάμμα
Μ' έκουδάλησαν σε άλλην εποχή,
Και θυμούμαι περασμένα,
Περασμένα ξεχασμένα.

Εστάλη από της 'Εστερμένης Καλλονής

391. Αίνιγμα.
Εύρισκομαι εις ύψη άχανή
'Αλλά και σε κλειστά μπουκάλια.
'Ονειρα τρέφω και ιδανικά,
Μα και δροσίως τα κεφάλια.

Εστάλη από του Ρόδου της 'Ανατολής

392. Αστήρ.
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Εστάλη από του Κνωπολέκτου Αλαράου

393. Κρυπτογραφικόν.
1 2 3 4 5 6 7 = 'Αργαίος Βασιλεύς.
2 3 4 5 6 7 = 'Αρετικός.
3 6 1 6 7 = Νήσος.
4 1 3 2 = 'Επιπλον.
5 3 5 7 = 'Αθος.
6 1 6 7 = Μέρος πόλεως.
7 2 3 4 5 7 = 'Αρχαία πόλις.

Εστάλη από του Χρυσομάλλου Δεράτος

394—398. Μαγνόν Γράμμα.
Τη ανταλλαγή τριών γραμμάτων έκαστης των κάτωθι λέξεων δια τριών συμφώνων, πάντοτε των άνωτων, να σχηματισθοῦν άλλαι τόσαι λέξεις:

Νικολής, εύσεβής, γεννά, Στέφανος, εύωνος.

Εστάλη από της Μυρόλουσσης Διαφνούλας

399. Διπλή 'Αεροστοιχίς.
'Εκ των δύο μεσαίων γραμμάτων έκαστης

των ζητουμένων λέξεων, τα πρώτα άποτελοῦν κατά σειράν Κένταυρον, τα δε δεύτερα Νηρηίδα.

1, 'Επίθετον φυτών 2, 'Επίθετον ζώων 3, Λέξις όμηρικη σημαίνουσα πτηνόν 4, Πόλις της Μ. 'Ασίας.

Εστάλη από της Μανεδονίας

400. Φωνηεντόλιπον.
κλν - τ - θσγκν - ς - τ - ζν - βρν - φρ
Εστάλη από της 'Εθνικής Σημαίας

401. Γρίφος.
οι NNNN N N ούχι, ούχι,
οι N N N N N N ούχι, ούχι, ΚΝΑΙ' +
οι N N N N N N ούχι, ούχι,
οι N N N N N N ούχι, ούχι,
Εστάλη από της Τρικυμιάδου Θάλασσης

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματιών 'Ασκήσεων του φύλλου 27.

312. Καπερνααῶν (κα, περ, Ναούμ.)—
313. 'Ελαφος (ε, λα, φως.)—314. Νάρκισσος-κισός.—315. Δαναΐς—Ταναΐς.—316. Σαρπηδόων.

317. I - A - ΔΥΣ - ΣΟΣ 318. Α Σ Π Α Σ Ι Α
Α - Ν Α Σ - Σ Α Σ Δ Κ Ρ
ΔΥΣ - Σ Α Π Α Ι Ν Ι Ο Σ
Σ Ο Σ Α Ν Π Ι
Σ Κ Ι Π Ι Ω Ν

319. Τη ανταλλαγή δια του Α: Ι Ο Ω Ο
πάλα, 'Αδανα, Λάιος, όνο- Α Ρ Σ Ι Ν Ο Η
ρω, 'Ιάσων.—320. ΟΡΤΥ-
ΓΙΑ—ΚΩΝΕΙΟΝ ('Ολέκληρος, Ραφώδία,
ΤρέΝεβααλ, 'ΥστΕρον, Γωνία, 'ΙανΟς, Αϊών.)
ΜΗΔΟΚΟΣ—ΧΡΩΜΙΟΝ (ΜισΧος, 'Υγε-
Ρια, Δόλω, 'ΟνοΜασσιική, Κυτιον, ΟισΟ-
φάγος, ΣτεΝός.)—ΟΡΚΩ ΜΗ ΧΡΩ ('ΟΡ-
τυγία, ΚΩνειον, ΜΗδοκος, ΧΡΩμιον.)—
321. ΤΙΡΥΝΣ (έκΤός, έδλος, μηΤρυιά, 'ΟΥω,
υπόΝοια, έντόςΜθον.—[εξ το σί δι' ως μι-
τρια 0η-ο υπό νι-α έντός 0η, ών.])

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

['Η λέξις λεπτά 10, δια δέ τους συνδρομητάς μας λεπτά 5 μόνον. 'Ελάχιστος όρος 10 λέξεις, δηλαδή και αι όλιγότεραι των 10 πληρώνονται ως να ήσαν 10.]

Ανταλλάσσω γραμματόσημα 'Ελθετικά με
οιοιδήποτε άλλο Κράτος, ως και
ταχυδρομικά δελτάρια εξ όλων των μερών,
πάντοτε όμως έγγωμια και με το γραμμα-
τόσημον επί της εικόνας. Προτιμώ άπόψεις
πόλεων και θαλασσογραφίας. 'Ο ανταλλάσ-
σων μετ' εμού θα έχη ως ανταλλάγμα τα ώ-
ραιότερα δελτάρια διαφόρων 'Ελθετικών πό-
λεων. 'Απάντησις άσφαλστατή και ταχίστη.—
Alcibiades G. Doucas, Hôtel Eden,
Davos-Platz (Suisse). (Ζ'—175)

Εύχαριστώ 'Αξιολύπητον, ήτις καθίστα-
ται έμοι μάλλον αξιολύπητος, καθότι
μοί εινε έντελής άγνωστος.—'Αυτόνομος.
(Ζ—176)

Επί θοιαμβεντική εκ του Γυμνασίου άπο-
λύσει σου θερμότατα σοί εύχομαι, φίλ-
τατε Δημητράκη, όπως άείποτε όμοίως δια-
πρέπης εν τῇ δολιχοδρομία της ζωής.—Πά-
ρος.
(Ζ—177)

Συγχαίρω Μαργαριταρένιο Λάκων δι' επι-
τυχίαν του Μπαμπά 'Αλάραου φίλῷ.
—Πρωτομαγιά.
(Ζ'—178)

Ανταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια πανταγέ-
θεν.—Πολύμυια Μουσικῷ, Pander-
ma (Turquie). (Ζ'—179)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του 'Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασόν εις την χάραν ήμῶν ύπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>'Εσωτερικού :</p> <p>'Ετησία φρ. 8,— 'Εξάμηνος 4,50 Τρίμηνος 2,50</p> <p>'Εξωτερικού :</p> <p>'Ετησία φρ. χρ. 10,— 'Εξάμηνος > > 5,50 Τρίμηνος > > 3,—</p> <p>Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ Τῷ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p> <p>Εν 'Αθήναις, 21 'Ιουλίου 1907</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>'Εσωτερικού λεπ. 20. 'Εξωτερικού φρ. χρ. 0,20</p> <p>Φύλλα προηγουμένων έτών, Α' και Β' περιόδου τιμάνται έκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>'Οδός 'Εδριπίδου άρ. 38, παρά το Βαρβάκειον.</p> <p>Ετος 29ον.—'Αριθ. 34</p>
---	--	---

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛ
(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΙΟ PAUL ROLAND)
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

Μικρά σιωπή ήκολούθησε τας λέξεις εκείνας του 'Ιανου. 'Εν είδος μεγαλοπρεπείας περιέβαλλε το μυστηριώδες πρόσωπον του 'Αρχοντος του Πυρός και επέβαλλε τον θαυμασμόν και τον σεβασμόν συνάμα τὸ δε αίσθημα τουτο το συνεμερίζοντο, και άκοντες, οι λευκοί. 'Αλλά ο Χάνς Ρίσιςκ, με την άστρατην της έλπίδος εις τα γαλανα μάτια του, ήρώτησε:

— 'Ο άνθρωπος αυτός εινε φίλος σας; διότι διαφορετικά δεν θα σάς έδιδε τόσον πολλά όπλα και ούτε θα σάς έφανέρωνε τα θαύμασια πράγματα που έχει ανακαλύψη.

— 'Ο 'Αρχων του Πυρός, από την εποχήν της νηπιακής μου ήλικίας, αντικαθιστά τον πατέρα μου, τον όποιον μου αφήρεσαν ο θάνατος και ο όποιος ειχεν ανταλλάξη μαζί του τον όρχον του Λέοντος. 'Ο Μόνας έχρημάτισε μαθητής του, κ' εγώ τώρα ακολουθώ τα μαθήματά του.

— Βοηθήσατέ μας να τον γνωρίσωμεν! άνέκραξαν τα Δίδυμα. 'Ο Σέσιλ Ρόδς έχει ειπή την άλήθειαν: ο 'Αρχων του Πυρός δύναται να σώση τους Μπόερς!

— 'Αν προχωρήσετε ακόμη πρὸς τα Βορειανατολικά, άσφαλώς θα τον συναντήσετε.

— Θα προχωρήσωμεν! Δειξάτέ μας τον δρόμον.

— Δεν έχετε παρά να έλθετε μαζί μας, αφού ήμεϊς οδηγώμεν τον κ. 'Αμῶν εις τον δρόμον που ζητείτε . . .

— Εύχαριστώ, 'Ιανέ, ειπεν ή 'Είλα. Καί με μίαν χαριτωμένην κίνησιν έ-

πιασε το χέρι του μικρού βασιλέως και το έφίλησε με εύγνωμοσύνην. 'Ο νεαρός φύλαρχος των Βανουσιών της έχαμογέλασε, και ειπε σεϊων την κεφαλήν του με τους λεπτούς πλοκάμους, τους περιτυλιγμένους με κόκκινα σειρήνια:

— Μην έλπίζετε!

'Αλλά τα Δίδυμα, με το, ώραϊον έκείνο θάρρος της νεότητος, καμμίαν δεν

«'Ο Γιάγκος ήρχισε να βαδίζει...» (Σελ. 266, στ. β'.)

είχαν άμφιβολίαν δια την αίσίαν έμβα-
σιν της αιτήσεως των. Αι καρδίαι των
έξεχειλιζαν από ήρωϊκόν πατριωτισμόν,
και ήθάνοντο μέσα των την δύναμιν ν'
ανάψουν εις την ψυχην του πανισχύρου
έκείνου ανθρώπου την φλόγα, ή όποια
τά έφλόγιζεν.

— 'Ιανέ, διεκοψε τότε ο Γιάγκος 'Α-
μών, μάς έχετε ύποσχεθῆ να μάς ο-

δηγήσετε πρὸς τον Βόριν Βολκῶφ' μή
λησμονήτε λοιπόν την ύποχρέωσιν που
άνελάβατε. 'Οσον έλκυστική και άν
εινε ή γνωριμία του ισχυρού φίλου σας,
έγώ δεν έννοώ, δια να τον ιδώ, ν' άργο-
πορήσω ούτε κατά μίαν ήμέραν την ά-
φιξίν μου εις το μέρος όπου μένει ο
εύεργέτης του πατέρα μου.

— Κ' εγώ αυτό ακριβώς έχω ύπ' ό-
ψιν μου! απήντησεν ο αδελφός της
Σέιννας.

'Ο Γιάγκος δεν του έκαμε πλέον άλ-
λην έρώτησιν. Είς την Πόλιν του 'Α-
κρωτηρίου, κατά την πρώτην του συν-
άντησιν με τον Μόναν και τον άνεψιόν
του, ειχεν όρκισθῆ να μη ζητήση ποτέ
να ξεχνιάση τα μυστικά των όδηγών
του, και δεν ήθελε να παραβῆ τον λό-
γον του.

'Ο 'Υβων έν τοσοῦτω δεν έλη-
σμονούσε το έζέχον σημεϊον της
διηγήσεως του 'Ιανου, το «ώραϊό-
τερον άπ' όλα», όπως το έφαντά-
ζετα,— δηλαδή πως έπέφρασεν ο
φίλος του από μέσα από
τους καταρράκτας. 'Οταν
ειδεν ότι ειχεν έλθῆ ή κα-
τάλληλος στιγμή, ήρώτη-
σεν, έξακολουθών να στρέ-
ψη και το κλαδί, το όποϊον
ήτο περασμένο σαν σουδλα
εις έναν κόμματο κρέας,
που ειχε πιάση και καή
άρκετά από το ένα μέρος,
έξ αιτίας του ένδιαφέροντος
της συνομιλίας.

— 'Αμέ. . . ο περίπατός σου εις τους καταρράκτας;

— 'Ω! δεν εινε ή πρώτη φορά που τον κάνω, και δεν είμαι ο μόνος που τον έχει κάμη. Ζήτημα τύχης εινε μοναχά, και διόλου θαύμα τὸ βαρέλι μου ήμπορούσε να σπάση επάνω εις κανένα βράχον, κ' εγώ τότε θα έχανόμουν,— αλλά τα έκατάφερε λαμπρά έως το τέλος.

«Δεν γνωρίζετε ότι και εις την 'Α-

μερικὴν ἔχουν πολλές φορές περάση ἀνθρώποι, χωμένοι μέσα σὲ βαρέλι, τοὺς καταράκτας τοῦ Νιαγάρα, διότι ἐστοιχημάτισαν νὰ τοὺς περάσουν; Εἶνε ὁμως ἀλήθεια, ὅτι οἱ καταράκται ἐκεῖνοι δὲν εἶνε τόσο ὑψηλοὶ εἶνε μόνον πενήντα μέτρων, ἐνῶ ὁ Μόζι-οὐά-Τόνα —ὁ Καπνὸς ποῦ βροτᾶ— ὑπερβαίνει τὰ ἑκατὸν τριάντα.

«Τὸ δικό μου τὸ βαρέλι, κατεσκευασμένον σύμφωνα μὲ τὰς ὁδηγίας τοῦ Ἀρχοντος τοῦ Πυρός, ὁ ὁποῖος τὸ ἐδοκίμασε καὶ τοῦ εἶχεν ἐτοιμάσει τὸν κρυφῶνα ποῦ γνωρίζετε, ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο περικαλύματα ἀπὸ στερεώτατον καουτσούκ' τὸ καθένα ἔχει καὶ μίαν δι-κλειδα, κινοῦνται δὲ καὶ αἱ δύο συγχρό-νως δικλειδῆδες ἀπὸ μέσα, καὶ ἀνανεύ-νεται οὕτω ὁ ἀέρας, πρῶτα εἰς τὴν μίαν καὶ ἔπειτα εἰς τὴν ἄλλην κοιλότητα τοῦ βαρελίου, χωρὶς νὰ εἰσδῶσῃ οὔτε μία σταλαγματιὰ νεροῦ, χάρις εἰς τὴν φοβερὰν ταχύτητα τοῦ ρεύματος. Δύο ἐλαφροὶ σκελετοὶ ἀπὸ στεφάνια καμωμένα μὲ ξύλον ἰσοχυρῆ, εἶδος σιδηροξύ-λου, κρατοῦν τενωμένα τὰ περικαλύ-ματα καὶ αὐξάνουν τὴν ἀντοχήν των. Ἄν τυχόν καὶ σχισθῇ τὸ πρῶτον περι-κάλυμμα, τὸ δεύτερον παρουσιάζει ἀ-κόμη ἀρκετὴν ἀσφάλειαν.

«Ἐπέρασα, ἂν ὄχι ἀναπαυτικά, τοῦ-λάχιστον χωρὶς κίνδυνον, καὶ τοὺς πέντε κατὰ σειράν καταράκτας' κατὰ τὸ τέ-λος μόνον τοῦ δρόμου, μ' ἐπίσπεσε τόση ζάλη, ὥστε δὲν εἶχα πλέον τὴν δύναμιν νὰ κινήσω τὰ ἐλατήρια τῶν δικλειδῶν... Εἶχα μισοπάθῃ ἀσφυξίαν, πρὶν τὸ βα-ρέλι μου φθάσῃ εἰς τὸ ἤμερον ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἠναγκάσθην νὰ συγκεν-τρώσω ὅλας μου τὰς δυνάμεις διὰ ν' ἀ-νοίξω τὴν θύραν τῆς φυλακῆς μου. Ἄ-φρησα τότε νὰ μὲ παρασύρῃ τὸ ρεῦμα εἰς τὴν ἐπιφανείαν τοῦ νεροῦ, τοῦ ὁποίου ἡ δροσιὰ μοῦ ἀπέδωκε μετ' ὀλίγον τὴν ἐ-λευθέραν χρῆσιν τῶν μελῶν μου. Ἡ ἀδυναμία μου ὁμως ἦτο τόσο μεγάλη, ὥστε ἠναγκάσθην ν' ἀφήσω τὸ βαρέλι μου, τὸ ὁποῖον ἐδιπλάρωσε, καὶ τώρα τὸ ρεῦμα θὰ τὸ ἔχῃ φέρῃ πολὺ μακρῶς.

«Ἐτύχως ἡ ὄχθη ἦτο κοντὰ. Μὲ ὀ-λίγες ἀπλωτές, ἐβγήκα ἔξω... Καὶ αὐτὸ ἦταν ὄλο!»

Ἡ διήγησις αὐτή, ἐξιστορηθεῖσα μὲ τὸν ἀπλούστερον τρόπον τοῦ κόσμου, ἠ-ξήσεν ὄχι ὀλίγον τὸν θαυμασμόν τοῦ Ἰβάν πρὸς τὸν ἀδελφοποιόν του.

Τὸ κομμάτι τῆς ἀντιλόπης ἐκινδύνευε πλέον νὰ γίνῃ σὰν κάρβουνο' ἔπρεπε λοιπὸν νὰ τὸ βγάλουν ἀπὸ τὴν σούβλαν, ἂν ἤθελαν νὰ τὸ φάγουν. Ἡ ἐνδιαφέ-ρουσα αὐτὴ ἀσχολία ἔστρεψε τὴν συνο-μιλίαν πρὸς τὸ μέρος τῆς, καὶ τὸ φα-γητὸν εὐρήκε λαμπρὰν ὑποδοχὴν. Μὴν ἢ Σέννα. ποῦ εἶχεν ἐλαφρὸν πυρετόν, δὲν ἔλαβε μέρος εἰς αὐτό.

Ἐλίγαι δωδεκάδες ἀπὸ τὰ ροδαλὰ δαμάσκηνα τοῦ μοισουρῆ, σῦκα χρυσο-μένα, τὰ ὁποῖα εὐρέθησαν γεμάτα μυρ-μήκια κ' ἐγίνεν ἀνάγκη νὰ πεταχθοῦν, ἀπετέλειον τὰ ἐπιθόρπια τῆς εὐωχίας, ποῦ ἐποτίσθη μὲ καθαρὸν νεράκι' ἔπειτα, ἂν καὶ ἦτο ἀκόμη ἡ ὥρα μάλιστα ἐπτά, ἐσκέφθησαν νὰ ἐτοιμάσουν πῶς νὰ πε-ράσουν τὴν νύκτα.

Ἐμάζευσαν μεγάλην προμήθειαν ἀπὸ ξηρὰ ξύλα, διὰ νὰ μὴ σβύσῃ ἡ φωτιά, ἔως ὅτου ἔλθῃ ἡ αὐγὴ, διότι ἦσαν ἐκεῖ πληθυσμονὴ τὰ ἄγρια θηρία, καὶ μόνον ἡ φωτιά τὰ ἐκρατοῦσε μακρὰν. Ἐπειδὴ δὲ ἐδρόσιζε τὸ βράδυ, ἐσκέπασαν μὲ φορέματα τὴν πληγωμένην ἢ Ἐλζα, συνηθισμένη ἀπὸ τὰ μπουερικὰ σώματα, ὅπου μετεχειρίζετο μὲ ἴσην ἐπιδεξιό-τητα τὸ τουφέκι καὶ τοὺς λινοὺς ἐπιδέ-σμους, τὴν εἶχεν ἀνακουφίσῃ μὲ νέαν ἐ-πίδεσιν τῆς πληγῆς τῆς. Τὰ τέσσαρα παιδιὰ ἐξήπλωθησαν κατάχαμα, μὲ τὰ τουφέκια δίπλα των, καὶ δὲν ἤργησαν νὰ κοιμηθοῦν.

Διὰ ν' ἀντισταθῇ εἰς τὴν νύσταν ποῦ τὸν ἐκυρίευσεν, —διότι εἶχε περάσει τὰς προηγουμένους νύκτας σχεδὸν ἐντελῶς ἀγρυπνῶν, — ὁ Γιάγκος ἤρχισε νὰ βα-δίξῃ ἐπάνω καὶ κάτω, σταματῶν κάποτε διὰ νὰ συνδουλίξῃ τὴν φωτιάν, καὶ διὰ νὰ προσέξῃ εἰς τὰς λαθραίας σκιάς ποῦ ἐγλυστροῦσαν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δά-σους, καὶ ἦσαν ὕαινοι, τσακάλια, αἰλου-ροπάθηρες, —θηρία ποῦ ἐτρόμαζαν ὅλα ἀπὸ τὴν κόκκινην λάμψιν τῆς φωτιᾶς κ' ἐγύριζαν ὅπως χωρὶς νὰ πλησιάσων.

Ὁραῖον καὶ διαφανὲς φῶς ἐπιπτεν ἀπὸ τὸ στερεώμα, καὶ ἐφάτιζε καθαρὰ ὥστε νὰ διακρίνωνται ὅλα τὰ περιχώρα : δεξιᾶ τὸ δάσος' ἀριστερᾶ, μία μικρὴ κοιλάς κατέβαιναν ἔως τὸν ποταμόν, τὸν περιτριγυρισμένον ἀπὸ πυκνότατα καλάμια καὶ δεινράκια' αἱ ὕαινοι ἐπερ-νοῦσαν συρόμεναι χμηγὰ, σὰν ἐρ-πετά, ἐστέκοντο κ' ἐκύτταζαν τὴν ἀνα-λαμπὴν τοῦ ξηροῦ ξύλου, κ' ἔπειτα ἔ-φρευαν, μὲ τὰ ἀπαίσια ἐκεῖνα χάχανά των, ποῦ θὰ ἐπάγωναν ἀπὸ τὴν τρομά-ραν καὶ τοὺς γενναϊότερους ἀνδρας, ἂν δὲν ἦτο πασίγνωστος ἡ παροιμιώδης δει-λία τῆς ὑαίνης καὶ ἡ συνθητιά τῆς νὰ μὴ ἐπιτίθεται ποτὲ παρὰ ἐναντίον τῆς ἀδυνατοῦ λείας, ποῦ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑ-περασπισθῇ.

Ὁ Γιάγκος διέκρινε τὸ σταχτι τρί-χωμά των μὲ τὰ μαῦρα στίγματα, τὰ ὑπόλευκα πόδια των καὶ τὴν εὐρωστίαν τοῦ σώματός των, ποῦ εἶχε μήκος 115 ἔως 120 ἐκατοστῶν τοῦ μέτρου' ἦσαν ἀπὸ τὸ γένος τὸ ὁποῖον λέγεται «στι-κτὴ ὕαινα» ἢ «λυκότηγρις», τὸ μεγαλεί-τερον καὶ ἰσχυρότερον ἀπ' ὅλα, — εὐ-ρισκόμενον ἰδίως εἰς τὴν μεσημβρινὴν καὶ τὴν ἀνατολικὴν Ἀφρικὴν.

Ἡ Σέννα εἶχεν ἐμπιστευθῇ εἰς τὸν

Γιάγκον τὸ τουφέκι τῆς, τοῦ ὁποίου τὸ βεληνεῖες—δηλαδὴ ἡ ἀπόστασις εἰς τὴν ὁποῖαν ἔφθαναν αἱ σφαῖραι του — ὑπερέ-βαινε τὸ ἀνώτατον ὄριον τῶν γαλλικῶν ὄπλων' καὶ μὲ αὐτὸ τὸ τουφέκι ὁ νέος ἤσθάνετο ὅτι εὐρίσκετο ἐν πλήρει ἀ-σφαλείᾳ...

Ἀπὸ τεσσάρων μηνῶν τώρα, ὁ Γιάγ-κος Ἀρῶν δὲν ἦτο πλέον ὁ ἴδιος ἀν-θρώπος. Τὰ διάφορα συμβάντα, αἱ περι-πέτειαι, οἱ κίνδυνοι εἶχαν ἔλθῃ ἄλλε-πᾶλληλα καὶ μὲ τόσην ταχύτητα, ὥστε δὲν εἶχε προφθάσῃ νὰ αἰσθανθῇ ὅτι ἐξοῦσεν.

Ἄν ἄλλοτε ἐταλάνιζε τὸν ἑαυτὸν του διὰ τὴν κενὴν καὶ ἄσκοπον ὑπαρξί-ν του, αὐτοὶ οἱ τέσσαρες μῆνες τὸν ἀπε-ζημίωσαν διὰ τὰς στενοχωρίας πολλῶν ἐτῶν' αἱ ἡμέραι του τώρα ἐπερνοῦσαν μὲ τὴν μέριμναν ἐκεῖνην διὰ τὴν αὐριον, ἡ ὁποία τόσο ζωογονεῖ τὰς φύσεις ποῦ ἔχουν κλισίαν πρὸς τὴν ἀδράνειαν καὶ τὴν ραθυμίαν. Εἶχεν ἀναγκασθῇ ν' ἀ-παρνηθῇ τὴν ἠθικὴν καὶ σωματικὴν ὀνη-ρίαν, εἰς τὴν ὁποῖαν τὰ πλοῦτη του καὶ ἡ παρημελημένη ἀνατροφή του τὸν εἶχαν διατηρήσει.

Τώρα ἐπεδίωκεν ἕνα σκοπὸν : νὰ φθάσῃ ἀντὶ πάσης θυσίας ἔως τὸν Βάριν Βολκῶφ. Τὰ ἐμπόδια ποῦ κάθε στιγμὴν εὐρίσκοντο στημένα εἰς τὸν δρόμον του, ἀντὶ νὰ τὸν ἀποθαρρύνουν, ἐδεκαπλασία-ζαν τὴν δραστηριότητά του.

Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, τὰ ἐμπό-δια ἐκεῖνα δὲν εἶχαν δυνηθῇ νὰ τὸν στα-ματήσουν, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον. Ὁ Ἰανὸς εἶχεν ἀποσπασθῇ καὶ γλυτώ-σῃ ἀπὸ τοὺς ἄρπαγας του' ὁ Χάνς καὶ ἡ Ἐλζα ἐφαίνοντο γεμάτοι μὲ θάρρος κ' ἐλπίδα, ὁ Ἰβάν ἀντεῖχεν ἀνδρείοτατα εἰς τοὺς κόπους. Τέλος ἡ πληγὴ τῆς Σέννας γρήγορα θὰ ἐθεραπεύετο.

Ὅσον διὰ τὸ μικρὸν τοῦ ἀποσπασμα, ὁ Γιάγκος ἦτο λοιπὸν ἡσυχος, ἀλλὰ με-γάλη ἀνησυχία ἦτο μέσα του διὰ τὸν θεῖόν του.

Τὶ εἶχεν ἀπογίνη αὐτός; Ἡ τύχη τῶν περιπετειῶν δὲν τὸν εἶχε ἀρὰ γε χωρὶς ἀπὸ τὸν Μόναν; Διατί ὁ Μέγας Ἀρχη-γός, ὁ ὁποῖος ἀπὸ πρὶν εἶχε πληροφορη-θῇ ἀπὸ τὸν Χακὸν περὶ τοῦ πιθανοῦ κα-ταφυγίου τοῦ Ταμίνα, δὲν εἶχεν ἀκόμη διευθυνηθῇ πρὸς τὴν νῆσον τοῦ Κήπου;

(Ἐπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Τὰ πλοῦτη εἶνε ἐκεῖνων ποῦ τὰ χαί-ρονται.

Κι' ἂν δὲ φωνάξῃ πετεινός, πάντα θὰ ἔημερώσῃ.

Τὸν τρελλὸ βάζουν νὰ βγάλλῃ τὸ φεῖδι ἀπὸ τὴν τρύπα.

ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙ ΜΕ ΤΑ ΧΑΝΤΡΑΚΙΑ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 262.)

— Ἐλα τώρα! Μὴν κλαῖς, τοῦ εἶ-πεν ὁ ἄτυχος πατέρας' ἀφοῦ εὐρέθησαν ὅλα τὰ χαντράκια, θὰ τὸ ξαναφτιάσω, ὅπως ἦτανε πρὶν, διότι γνωρίζω μὲ τί σειράν ἦσαν περασμένα.

— Ἀκουσε, κύριε φίλε, εἶπεν ὁ Φώ-της, πολὺ σοβαρὸς τώρα' θὰ σὲ βοηθήσω κ' ἐγὼ νὰ εὐρῆς τὴν κόρη σου. Ὅπου πηγαίνω, θὰ κυττάζω. Ἡ γιαιγία λέγει: πῶς δὲν εἶνε ἄλλος σὰν κ' ἐμένα γιὰ νὰ εὐρίσκῃ τὰ γυαλιά της ἢ τὴν δακτυλί-θρα της. Τὸ κοριτσάκι σου θὰ εἶνε πολὺ πιὸ μεγάλο βέβαια : νά, τόσο!... Καὶ θὰ 'πῶ καὶ τοῦ πατέρα μου νὰ μὲ βοη-θήσῃ, γιὰτὶ γνωρίζει πολὺν κόσμον ὁ πα-τέρας.

Ὁ «Κύριος Ὁλομόναχος» ἀνεστέ-ναξεν καὶ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν :

— Εὐχαριστῶ, μικρὲ μου φίλε, εἶπε' ἀλλὰ βλέπεις, ἐκεῖ ποῦ δὲν ἔκαμε τί-ποτε ἕνας πατέρας, τί νὰ κάμουν οἱ ἄλλοι;...

Καὶ ἀπεμακρύνθη, σκυφτὸς καὶ πε-ρίλυπος.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὁ καιρὸς ἐγύρισε στὴν βροχὴν, καὶ ὁ Φώτης ἔκαμε μίαν ἐδομάδα νὰ φωνῇ εἰς τὸν κῆπον τοῦ Ζαππεῖου. Ἐπειτα, ἤλθε πάλιν μὲ τὴν Ἀγγλίδα διδασκάλισάν του, καὶ ἄμα εἶδε ἀπὸ μακρῶς τὸν κ. Πάρλην—αὐτὸ ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ ξένου,—ἔτρεξε καὶ τὸν ἐφώναξε, μὲ φωνὴν γεμάτην ἀπὸ συγ-κίνησιν :

— Κύριε, κύριε... τὴν εἶδα... τὴν εἶδα τὴν κόρη σου!

Ὁ φίλος του ἔγινε κάτωχρος.

— Φώτη; τί εἶπες; Μὴν ἀστειεύε-σαι μαζί μου... Εἶνε πολὺ σκληρὸν αὐτὸ ποῦ κάνεις! Μοῦ σπαράζεις τὴν καρδιά!

Τὸ ἀγοράκι ὁμως ἐξηκολούθησε :

— Ὅχι, ὄχι! ἀλήθεια σοῦ λέγω' ἄ-κουσέ με... Χθὲς δὲν ἦλθα γιὰτὶ ὁ πατέρας μου μ' ἐπήγγε στοὺς ἰπποδρόμιον, καὶ ἦτανε ἐκεῖ πολὺ εὐμορφα, θέλεις νὰ σοῦ τὰ πῶ;...

Καὶ ὁ Φώτης ἐκάθησε καὶ διηγήθη εἰς τὸν «κύριον Ὁλομόναχον», μὲ πολὺ μπερδεμένα λόγια, πῶς ἐκεῖ κάτω, σὲ μιά μάνδρα τῆς ὁδοῦ Πατησίων, ἦτανε ἕνα καινούριο ἰπποδρόμιον, μὲ παλιὰτους καὶ μὲ ἀράπηδες, κ' ἐπαίζαν κωμωδίες «μὲ ἀληθινὰς τουφεκιές», καὶ ἦτανε κ' ἕνα μικρὸ ἀραπόπουλο, πολὺ νόστιμο, ποῦ ἐγύριζε ὑστερα μ' ἕνα σακκουλάκι, κ' ἐμάζευε πεντάρες καὶ δεκάρες, καὶ εἶ-χε κ' ἕνα δακτυλίδι μὲ χαντράκια εἰς τὸ δακτυλάκι του. Τότε ὁ Φώτης τὸ εἶπεν εἰς τὸν πατέρα του, καὶ ὁ πατέρας τοῦ εἶπε νὰ καθῆσῃ φρόνιμα, χωρὶς νὰ φω-νάξῃ αὐτὸ τὸ πράγμα, διὰ νὰ μὴν τ' ἀκού-

σουν οἱ παλιὰτοι καὶ κρύψουν τὸ ἀραπό-πουλο. Καὶ ἤθελε ὁ πατέρας τοῦ Φώτη νὰ εἰδοποιήσῃ ἀμέσως τὸν κύριον, δὲν ἤ-ξευραν ὁμως οὔτε τὸ ὄνομά του οὔτε ποῦ κάθεται,—καὶ νά!

Ὁ Φώτης ἐγελοῦσε κ' ἐπηθοῦσε, ἐκα-μνε σὰν τρελλός!

— Θὰ δῆς τί εὐμορφή ποῦ εἶνε! ἔ-λεγε. Καὶ ὁ πατέρας μου λέγει πῶς δὲν εἶνε πάντα ἀραπόπουλο, πῶς γίνεται καὶ ἄσπρη... Πρέπει νάρθῃς στοὺς σπῖτι μας. νὰ μιλήσετε μὲ τὸν πατέρα μου' ἔτσι μοῦ εἶπε νὰ σοῦ πῶ... Εἶδες λοιπὸν πῶς τὴν εὐρήκα; Καὶ ὑστερα ἐσύ, βλέπω, τὸ ἔχεις τώρα διωρθωμένο τὸ δακτυλίδι σου' τὸ κοριτσάκι σου, τὸ φορεῖ τὸ δακτυλίδι του, κ' αὐτὸ κ' ἐγὼ ἤθελα νὰ τὸ φωνά-ξω ἀμέσως «Χαρά! Χαρά!», ὁ πατέρας μου ὁμως εἶπε ὄχι... Θὰ παίζω μαζί της, δὲν θὰ παίζω, αἱ;

Καὶ ὁ Φώτης ἔλεγε, ἔλεγε, χωρὶς νὰ σταθῇ καὶ νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν. Ὁ μέγας φίλος του δὲν τὸν ἤκουε τώρα' τοῦ ἐφαίνετο σὰν νὰ ἔβλεπε ὄνειρον' μία λέξις μόνη ἐδομοῦσεν εἰς τὴν ἀκοήν του: «Χαρά! Χαρά!»

Ἦκουσαν ὅτι εὐρέθη ἡ κόρη του, καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὸ πιστεύσῃ. Ἴσως εἶχε κά-μη λάθος ἐκεῖνο τὸ ἀγοράκι. Πόσες φο-ρές, αὐτός, ὁ πατέρας, εἶχε νομίσει ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὰ ἀληθινὰ ἴχνη, καὶ αἱ ἐλπίδες του εἶχαν πάντοτε ναυαγήσῃ! Κάποια ὁμως μυστικὴ δύναμις τὸν εἶχε παρακινήσῃ νὰ ἐρχεται εἰς ἐκεῖνον τὸν κῆπον καὶ νὰ κυττάξῃ προσεκτικὰ ὅλα ἐκεῖνα τὰ παιδικὰ πρόσωπα' κάποια φωνὴ μέσα του ἔλεγεν ὅτι ἐκεῖ θὰ τοῦ ἐφερναν ὀπίσω τὴν κόρην του... Καὶ καθημε-ρινῶς ἕνας ἀόρατος μαγνήτης τὸν ἔκαμνε νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν. Ἴσως ἡ Θεῖα Πρόνοια εἶχεν ἀποστείλῃ τὸν Φώτην, διὰ νὰ γίνῃ ὄργανον τῶν βου-λῶν τῆς...

Αὐτὰ ἐσυλλογιζέτο, ὅταν ὁ μικρὸς σύντροφός του, τὸν ἐκράτησεν ἀπὸ τὸ χέρι :

— Ἦλθαμε, κύριε.

Καὶ εἰσῆλασε, σὰν ἀνεμοστρόβιλος εἰς τὸ σπῖτι τοῦ πατέρα του, ἕνα ὠραῖο σπῖτι τῆς ὁδοῦ Σόλωνος, διὰ νὰ ἀναγ-γείλῃ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ξένου :

— Εἶνε ὁ κύριος ποῦ ἔχει παιδί του τὸ ἀραπάκι!

Ἐνας κύριος ξανθὸς καὶ λεπτὸς πα-ρουσιάσθη τότε. Ἐξήτησε συγγνώμην διὰ τὸν θόρυβον ποῦ ἔκαμνε ὁ μικρὸς υἱός του καὶ ὠδήγησε τὸν ἐπισκέπτην εἰς τὸ γραφεῖόν του, ὅπου ἐκλείσθησαν οἱ δύο. Ὁ Φώτης ἔμεινε ἀποσβολομέ-νος ἀπ' ἔξω. Καὶ ὁμως αὐτὸς ἐγνώριζε τὸν κύριον, αὐτὸς ἦτανε ὁ φίλος του' εἰς τὸν Φώτην ὁ κύριος εἶχε πῆ πῶς εἶχε χάσῃ τὴν κόρην του, καὶ τώρα ὁ Φώτης τὴν εἶχεν εὐρῆ καὶ νὰ τὰ τώρα! — τὸν κλείνουν ἀπ' ἔξω! Ἄ! ἔνοια

σας, καὶ θὰ ὄητε! τί θὰ 'πῇ Φώτης-Καὶ ἀπὸ τὸ πείσμα τοῦ ὁ μικρὸς ἐκτυποῦσε τὰ πόδια του κάτω, κ' ἔφαγγε νὰ εὐρῆ τί εἶδους μεγάλῃ ἀνοησίαν νὰ κάμῃ διὰ νὰ ἐκδικηθῇ... Εὐτυχῶς δὲν ἐπρόφθασε νὰ εὐρῆ ἡ θύρα τοῦ γραφείου ἤνοιξε, καὶ οἱ δύο ἀνδρες ἐφάνησαν πάλιν. Ὁ Φώτης ἤκουσε τὸν πατέρα του νὰ λέγῃ :

— Ἀγαπητέ μου συναδέλφε, χαίρω πολὺ, διότι ἠμπορέσα νὰ σᾶς φανῶ χρή-σιμος.

Καὶ, ἐπειδὴ ἔβλεπε τὴν ἀπορίαν ζω-γραφισμένην εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ υἱοῦ του, ἐπρόσθεσε :

— Μάλιστα, ὁ κ. Πάρλης εἶνε δικη-γός εἰς τὴν Σμύρνην, ὅπως κ' ἐγὼ εἶμαι εἰς τὰς Ἀθήνας.

— Μικρὲ μου φίλε, εἶπεν ὁ ξένος, δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τί ἔκαμες γιὰ μένα' καὶ, ἂν ἀληθινὰ εὐρέθη ἡ κόρη μου, ἐλπίζω γρήγορα νὰ σοῦ τὴν φέρω νὰ παίξετε μαζί... (Ἐπεται τὸ τέλος)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΕΝ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΡΑΜΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΡΟΧΘΕΣ ἐπήγα εἰς τὸ θέατρον τῆς Νεαπόλεως, ὅπου διὰ πρώτην φοράν παριστάνετο ἕνα νέον ἱστορικὸν δρά-μα ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ Κολοκοτρῶ-νης εἰς θάνατον».

Πιστεύω νὰ γνω-ρίζετε ἀπὸ τὴν ἱ-στορίαν, ὅτι ὁ ἐν-δοξὸς στρατηλά-της κατεδικάσθη μίαν φοράν ὡς ἐ-παναστάτης κατὰ τοῦ Ὁθωνος εἰς θάνατον, καὶ ὅτι ὀλίγον ἔλειψε νὰ κα-ρατομηθῇ, μαζί μὲ τὸν Πλαπούταν, ἄλ-λον ἥρωα τῆς Ἐπαναστάσεως, ἂν ὁ ἴδιος ὁ Βασιλεὺς δὲν τῷ ἔδιδε χάριν.

Τὴν ἱστορικὴν αὐτὴν σελίδα τῆς πε-ριέργου δίκης καὶ καταδίκης τοῦ Κολο-κοτρῶνη ἐδραματοποίησεν ἕνας νέος συγ-γραφεὺς καὶ ἀνεδίβασεν ἐπὶ σκηνῆς μὲ μεγάλην πολυτέλειαν ὁ θίασος τῆς Νεα-πόλεως. Καὶ τὸ δράμα αὐτὸ ἐπέτυχε πολὺ καὶ κατεχειροκροτήθη. Εἰς τὴν πρώτην πρᾶξιν εὐρισκόμεθα εἰς τὸ Ναῦπλιον, — πρωτεύουσαν τότε τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου,—καὶ εἰς τ' ἀνάκτορα τοῦ ἀντιβασιλείως Ἀρμαν-σπεργ, ὁ ὁποῖος ἐκυβέρνηεν ἐν ὀνόματι τοῦ ἀγγλικίου ἀκόμη βασιλείως Ὁθωνος.

Η βαυαρική αυτή αντιβασιλεία είχε λόγους να έχοιρεύεται τον Κολοκοτρώνη και να ζητή τον θλευρόν του. Η κατηγορία περι συνωμοσίας είνε μία σκευωρία, πλεκτάνη, διά να δικασθῆ και να καταδικασθῆ ὁ στρατηγός. Καί πράγματι, οἱ δικασταί είνε μιλημένοι να τόν καταδικάσουν και ἄν ἀκόμη ἤθελε πεισθῶν περι τῆς ἀθωότητος του.

Ἄλλ' οἱ δικασταί δέν ὑποκύπτουν ὅλοι εἰς τοιαύτην διαταγήν. Δύο ἐξ αὐτῶν, ὁ Πολυζωίδης και ὁ Τερτσέτης, μολονότι προσωποικὸι ἐχθοροὶ τοῦ Κολοκοτρώνη, ἄμα ἐπέισθησαν περι τῆς ἀθωότητος του, ἀρουῦνται ἐπιμόνωσ να ὑπογράψουν τὴν καταδικήν του. Ἀρουῦνται ἀκόμη και να καθῆσουν εἰς τὰς ἑδρας των, διά να ἀναγγωσθῆ και να ἐπικυρωθῆ ἡ ἀπόφασις. Ἄλλ' ὁ Ἄρμανσπεργ διατάσσει να ἀναγκασθῶν οἱ δικασταί αὐτοὶ διά τῆς βίας νὰνέλθουν και να μείνουν εἰς τὰς ἑδρας των. Τους ἀναϊβάζουν λοιπὸν με χωροφύλακας, οἱ ὁποῖοι κρατοῦν τὰς λόγγας ἐστραμμένας πρὸς αὐτούς, ἑτοιμοὶ να τους διατρυπήσουν ἄν ἤθελε κινηθῶν. Οἱ δύο δικασταί διαμαρτύρονται, ἀλλ' ὑποκύπτουν εἰς τὴν βίαν. Προσάγονται οἱ κατηγοροῦμενοι, Κολοκοτρώνης και Πλαπούτας, και ἀναγιγῶσκεται ἡ ἀπόφασις ἡ καταδικάζουσα αὐτούς εἰς θάνατον.

Ἡ δευτέρα πράξις τοῦ δράματος είνε αὐτὴ ἡ πρωτοφανῆς δίκη. Ἡ τρίτη πράξις μᾶς μεταφέρει εἰς τὰς φυλακάς τοῦ Ἴτσ-Καλέ, ὅπου ὁ Κολοκοτρώνης και ὁ Πλαπούτας, φυλακισμένοι, φιλοσοφουῦντες, ἀστεϊευόμενοι, γελῶντες, ἐγκαρτεροῦντες, ὡς ἀληθεῖς ἥρωες, περιμένουν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν να τους ὀδηγήσουν εἰς τὸν θάνατον, τὸν ὁποῖον περιφρουοῦν.

Ἄλλ' ὄχι! Ἡ ἀπόφασις δέν θὰ ἐκτελεσθῆ. Ὁ βασιλεὺς Ὄθων μετριάζει τὴν ποιήν των εἰς εἰκοσαετῆ δεσμά, και ἐπειτα τους δίδει τελείαν χάριν και ἀποφυλακίζονται. Τοῦτο μανθάνομεν εἰς τὴν τετάρτην και τελευταίαν πράξιν. Εἴμεθα εἰς τὰς Ἀθήνας. Ὁ Ὄθων, δεκαοκταετής, ἐκηρύχθη ἐνήλικος, ἀνέλαβε τὴν βασιλείαν και μετέφερε τὴν αὐλήν του εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἡ σκηνὴ παριστᾶ μίαν αἴθουσαν τῶν Ἀνακτόρων. Ὁ Κολοκοτρώνης και ὁ Πλαπούτας ἔρχονται διά να εὐχαριστήσουν αὐτοπροσώπως τὸν Βασιλέα. Εἶνε ἐκεῖ και οἱ δύο καλοὶ δικασταί. Εἶνε ἐπίσης και ὁ κακὸς Ἄρμανσπεργ. Ὁ Ὄθων, νεαρός, ὠραῖος, με τὴν χρυσοφρακτον στολήν και τὴν βασιλικὴν ἀλουργίδα, ἐμφανίζεται. Ἀκούει τὰς θερμάς εὐχαριστίας τῶν στρατηγῶν. Ἐξορίζει εἰς τὴν Βαυαρίαν τὸν πρῶην ἀντιβασιλέα. Διορίζει τὸν Κολοκοτρώνη ἀυλάργην και τὸν Πλαπούταν ὑπασπιστήν του. Συγχαίρει διά τὴν διαγωγὴν των τους

δύο δικαστάς, τους παρασημοφορεῖ και τους προβιδάζει. Ἡ ἱκανοποίησις είνε τελεία. Ὁ Κολοκοτρώνης, ὁ ὁποῖος ὀλίγον ἔλειψε να θανατωθῆ ὡς προδότης, ἐπανέρχεται εἰς τὴν δόξαν και εἰς τὴν τιμὴν, ἡ ὁποία ὀφείλεται εἰς τὴν ἀνδρείαν του και εἰς τὴν φιλοπατρίαν του.

Αὐτὸ με ὀλίγας λέξεις είνε τὸ νέον ιστορικὸν δράμα, τὸ ὁποῖον συνεχίγησε και ἐνθουσίασε τόσοσ τους θεατάς, πρῶτον με τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Κολοκοτρώνη, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀπαράλλακτος ὅπως τὸν γνωρίζομεν ἀπὸ τὰς εἰκόνας του, με τὴν φουστανέλλαν, τὴν μακρὰν κόμην και τὴν περικεφαλαίαν—και ὅπως τὸν γνωρίζομεν ἀπὸ τὰς βιογραφίας του, με τὰ παλλικαρῖσια και ἔξυπνα λόγια του, με τὰ ἀνέκδοτά του, με τὰς παροιμίας του και ἐπειτα με τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Ὄθωνος, τοῦ λατρευτοῦ μνήμης βασιλέως, εἰς τὴν ὠραίαν ἡλικίαν τῶν ὀνειρων και τῶν ἐλπίδων.

Ὁ «Κολοκοτρώνης εἰς θάνατον» είνε ἀπὸ τὰ ὀλίγα ἔργα, τὰ ὁποῖα ἀφόδως εἰμπορῶ να σὰς συστήσω.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΑΚΟΜΑΘΗΜΕΝΗ ΑΡΚΟΥΔΙΤΣΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Δ.

— Ὑπομονή! ὑπομονή! ἔλεγε ἡ καλὴ Νικολέττα εἰς τὸ ἀδελφάκι της. Καί ὁ Στρατῆς τὴν ἀκουε, γιατί ἤξευρε πῶς ἡ μεγάλη του ἀδελφὴ τὸν ἀγαποῦσε πολὺ, και αὐτὸς τὴν ἀγαποῦσε. Ἐδλεπεν ὅμως ὅτι παραπολὸ συχὰ τοῦ ἔλεγε αὐτὸ τὸ λογάκι.

— Μὰ ὡς πότε πιά ὑπομονὴ και ὑπομονή! ἔλεγεν ἀπὸ μέσα του ὁ καϊμένος, χωρὶς να φαντάζεται τί εἶχε ἀκόμα να τραβήξῃ μ' ἐκείνη τὴν κακομαθημένη ἀρκουδίτσα, τὴν Στρατούλα.

Διότι πρέπει να μάθετε πῶς εἶχε πιά καταντήσῃ ἐντελῶς ἀνυπόφορη, ἡ Στρατούλα. Μιὰ ἐγωῖστρια, μιὰ κακιά, μιὰ διαστραμμένη!... Αὐτὴ ἦτανε, και κανένας ἄλλος εἰς τὸν κόσμον! Ὁαρρεῖς και τῆς ἐνακοφαινότανε, πῶς εἴχανε τὴν τὸλμὴν ὁ Στρατῆς και ἡ Νικολέττα να κάθωνται μαζί της, στὴν ἴδια σπηλιά, ν' ἀναπνεῦν τὸν ἴδιον ἀέ-

«Θέλω ὄλο τὸ φάρι...» (Σελ. 268, στ. γ.)

ρα, να πατοῦν τὸ ἴδιο χῶμα, να ἡλιάζωνται στὸν ἴδιο ἥλιο, με τὴν ἀφεντοξυλάρα της! Καλέ, κι' ὁ μπαμπᾶς της κ' ἡ μάνα της ἀκόμα τὴν ἐνοχλοῦσαν ποῦ ἦσαν κοντά της!

Ἄλα ἦτανε δικά της, ὄλα γι' αὐτὴν ἦτανε καμωμένα.

Ἦθελε να πάη περίπατο;... Ἐπρεπε ὄλοι να εἶνε ἑτοιμοὶ να τὴν συνοδεύσουν, και στὴ στιγμὴ μάλιστα, χωρὶς ν' ἀργοῦν διόλου! Ἦθελε να κοιμηθῆ;... Ὅλοι ἐπρεπε να κάνουν ἡσυχία. Κι' ὁ καϊμένος ὁ Στρατῆς, ποῦ ἦτανε πολὺ παιχιδιάρης, ἄν ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔκαμε να σαλέψῃ ἀπὸ τὴν θέσιν του και να παίξῃ,—να κλωτσιῆς και να γροθιῆς στὴ μούρη του!

Δέν εἶχεν ἔλθῃ ἀκόμα καλὰ-καλὰ ἡ ἀνοιξις, και τὸ κυνήγι ἦτανε λιγοστό. Ἐχορταίνανε λοιπὸν στὴ σπηλιά με λίγα βλασταράκια ἀπὸ ἔλατα, με τίποτε μικρῆς φτέρες, και ἐννοεῖται, τὴν πρῶτη και καλλίτερη μερίδα, τὴν εἶχε πάντα ἡ Στρατούλα. Ἄν δέν ἐπερίσσευε και γιὰ τους ἄλλους, τί τὴν ἔμελε, τὴν κυρά;... Μπᾶ! πεινοῦνε κι' οἱ ἄλλοι;... Γιατί αὐτὴ ἔθαρροῦσε πῶς αὐτὴ μοναχὰ εἶχε τὸ δικαίωμα να πεινᾷ.

Μιὰ ἡμέρα, ποῦ ὁ κύρ Μάρκος ἔφερε στὸ σπητικὸ του ἓνα μεγάλο φάρι κ' ἓνα κλαδί ἀπὸ κουμαριά, γεμάτο με ὠραῖα και ὠριμα κούμαρα, ἡ Στρατούλα ἄρχισε ἀμέσως:

— Θέλω ὄλο τὸ φάρι!

Και ὕστερα, ἄμα εἶδε τὸ κλαδί:

— Θέλω ὄλα τὰ κούμαρα!

— Πολὺ καλὰ, τῆς λέγει ὁ πατέρας της, χωρὶς και να πολυθυμῶσῃ ἐσὺ πάντα τὰ θέλεις ὄλα, κι' οἱ ἄλλοι ἄς πάρουν ὄτι ἀπομείνῃ.

Τότε ἡ Στρατούλα βάζει τίς φωνῆς μ' ἐκείνη τὴν παραπονιαρική τὴν κλάψα της:

— Θέλω και ὄτι ἀπομείνῃ!

Κατὰ βάθος ὁ κύρ Μάρκος δέν εὔρισκε διόλου σωστά αὐτὰ τὰ καμωμένα τῆς Στρατούλας: ἐφοβότανε ὅμως τους καυγάδες και τὴν γλώσσα τῆς γυναίκας του, και δέν ἐδγαζε λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του. Καί γιὰ να μὴν μαλλῶνῃ στὸ σπίτι του, ἐπήγαινε στὸ κυνήγι, στὸ φάρισμα, και μιὰ φορὰ μάλιστα ἐπήγαινε κ' ἐτεμπέλιαζε με τους φίλους του. Καλλίτερα θὰ ἦτανε να ἔμενε στὸ σπίτι του, σὰν καλὸς νοικοκύρης και να διορθῶσῃ τὴν κακομαθημένη κόρη του...

Ἐπὶ τέλος ἡ ἀνοιξις ἦλθε με τὰ σωστά της. Ὁ ἀέρας δέν ἐπεροῦνιαζε πιά τὰ κόκκαλα, τὰ χιόνια εἶχανε λυῶσῃ ἔως ἐπάνω στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, τὰ ποταμάκια ἔτρεχαν τραγουδιστά, τὰ πουλάκια σ' ἐκούφαιναν

ἀπὸ τὰ κελαδῆματα, τὰ καινούρια χορταράκια εἶχαν φυτρώσῃ παντοῦ. Καί ἀπὸ τὰ πλάγια τοῦ βουνοῦ, ἔδλεπες τὸν κάμπο και ἀσπρίζε ὄλος ἀπὸ τὰ ἄσπρα λουλούδια ποῦ εἶχανε φορτωθῆ αἱ κερασιῆς και αἱ κορομηλιῆς.

Αἱ ἀρκουδῆς δέν ἐγυρίζανε πιά στὴν ἀρκουδοσπηλιά τους, ὅυτε τὸ βράδυν και τὰ ἀρκουδάκια ἐπαιρναν τὸν ὕπνον τους στὰ δένδρα ἀποκάτω, ναννουρισμένα ἀπὸ τὸ πολὺφωνο τραγοῦδι τοῦ δάσους...

(Ἔπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΕΜΙΛΕ ΡΕΣΗ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

Δύο ἀπὸ τὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἐλκύσῃ ἡ περιέργεια, ἐστέκοντο σιωπηλὰ εἰς τὴν θύραν τῆς τραπεζαρίας.

— Τί περίεργο πράγμα, να ξεχάσῃ ὡς και τὸ ἴδιο της τὸ ὄνομα! ἐψιθύρισε τὸ ἓνα, εἰς τὸ ὁποῖον αὐτὴ ἡ περιπτῶσις τῆς ἀμνησίας εἶχε κάμη ζωηρὰν ἐντύπωσιν να τὸ ποῦμε τοῦ Ἀνδρέα, και δέν θὰ θέλῃ να μᾶς πιστεύσῃ, αὐτὸς ποῦ εἶχε τόσοσ ἔκτακτο μνημονικὸ!

Ἄν και ἔγινε με χαμηλὴν φωνήν, ἔφθασεν ὅμως εἰς τὴν ἀκοήν τῆς ἀρρωστης ἡ σκέψις ἐκείνη τὸ ὄνομα ἐκεῖνο, ὅταν τὸ ἐπρόφεραν ἐμπρὸς της, ἀφύπνισεν ἀμέσως τὰς ἀναμνήσεις της.

— Ναί, αὐτὸ εἶνε, εἶπε... Ἀνδρέα. Τὸ ὄνομά μου εἶνε Ἀνδρέα Δεβουσύ.

— Ἀνδρέα! Ἀληθινὰ; Ἔτσι σὲ λένε; Ἀνδρέα Δεβουσύ;

— Μὰ, βέβαια. Ἦμπορεῖτε μάλιστα να τὸ ἐξακριβώσετε.

Ἐπιφωνήματα βαθείας ἀπορίας και ἐκπλήξεως ἀνεπήδησαν ἀπὸ τὰ χεῖλη τῶν παιδιῶν. Ὁ πατέρας των ὅμως, με μίαν χειρονομίαν, τὰ ἔκαμε να σιωπήσουν.

— Τότε λοιπὸν, εἶπεν ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν δεσποινίδα Δεβουσύ, ὁ πατέρας σου κατοικεῖ εἰς τὸν πύργον τῆς Λεπτοκαρυᾶς;

— Μάλιστα, μάλιστα, εἰς τὴν Λεπτοκαρυάν. Ὡ! τὸ ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλὰ τώρα! εἰς τὴν Λεπτοκαρυάν.

Ἡ τύχη της, ἡ καλὴ της τύχη εὐτυχῶς, τὰ εἶχε φέρῃ ὥστε να ξεπέσῃ ἡ Ἀνδρέα εἰς τὴν ἐξοχικήν ἔπαυλιν, τὴν ὁποῖαν ὁ ἰατρός Δεβουσύ, ὁ πατέρας τοῦ Ἀνδρῆ, εἶχεν ἐνοικιάσῃ εἰς τὸ Σανζαῖ διά τὰς διακοπὰς τῶν τέκνων του. Ἦτο λοιπὸν συγγενῆς της, ἐξ ἀδελφός της, αὐτὸς ποῦ ἦτο αὐτὴν τὴν στιγμὴν συμμένονος ἐπάνω της, και αὐτὸ τὸ παιδολόγι τῶν ἀγοριῶν και κοριτσιῶν δέν ἦσαν τίποτε ἄλλο, παρὰ τὰ ἀδελφια τοῦ Ἀνδρῆ...

Ἀφ' ὅτου εὐρίσκετο ὁ υἱὸς του εἰς τὴν Λεπτοκαρυάν, ὁ ἰατρός δέν εἶχε λάβῃ παρὰ ἓν και μόνον γράμμα του, εἰς τὸ

ὁποῖον, μεταξύ ἄλλων, ὁ Ἀνδρῆς τῷ ἔλεγεν, ὀμιλῶν διά τὴν ἐξαδέλφη του, ὅτι ἦτο «ἓνα χαριτωμένο κορίτσι, ἄσπρο και ροδοκόκκινο, πολὺ κομψὸ εἰς τὴν ἐνδυμασίαν του, ἀλλὰ και πολὺ φιλάρεσκον».

Τὸ κορίτσι ὅμως με τὸ μελαψὸν πρόσωπον και τὰ παρδαλὰ κουρελόρουχα, ποῦ ἦτο ἐξηπλωμένο ἐκεῖ, ἐπάνω εἰς τὸν καναπέν, διόλου δέν ἐταίριαζε με τὴν σύντομον ἐκείνην σκιαγραφίαν. Δι' αὐτὸ ὁ ἰατρός ἐνόμισεν ὅτι ἔπρεπε, διά να διαλύσῃ τὰς ἀμφιβολίας, τὰς ὁποῖας ἦτο ἀκόμη δυνατὸν να ἔχῃ διά τὴν ταυτότητα της, ν' ἀπαιτήσῃ ἀπὸ αὐτὴν μερικὰς σαφεστέρως ἐξηγήσεις.

Ἐπρόκειτο ἀκριβῶς να τὴν ἐρωτήσῃ τί ἰδέαν εἶχε διά τὸν ἐξαδέλφον της, τὸν Ἀνδρῆ, ὅταν εἰσηλθεν ἓνας ὑπηρετῆς με γράμματα ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖον.

Ἦσαν διά τὴν κυρίαν Δεβουσύ, και μεταξύ αὐτῶν ἦτο ἓν ἀπὸ τὸν υἱὸν της.

— Ἀνοιξέ το γρήγορα, εἶπεν ἀμέσως ὁ ἰατρός: αὐτὸ θὰ μᾶς πληροφορήσῃ βέβαια, καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλην μαρτυρίαν, ἄν αὐτὸ ἐδῶ τὸ κορίτσι εἶνε πραγματικῶς ἡ δεσποινὶς Δεβουσύ.

— Κανεῖς πιά δέν θέλει να με πιστεύσῃ,—εἶπε με παραπονετικὸν ὕφος ἡ Ἀτσιγγανοπούλα, με τὴν πτυχήν τῆς πικρίας εἰς τὰ χεῖλη: σὰς ὀρκίζομαι μὲλοντοῦτο ὅτι σὰς ἔχω εἰπῆ τὴν ἀλήθειαν: εἶμαι ἡ κόρη, ἡ μοναχοκὴρ, τοῦ κ. Δεβουσύ, ποῦ κατοικεῖ εἰς τὸν πύργον τῆς Λεπτοκαρυᾶς!

Τὸ γράμμα εἶχε γραφῆ ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἀπὸ πολὺ πρῶν, ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῆς ἀνησυχίας ποῦ εἶχεν ὁ Ἀνδρῆς διά τὴν ὑγείαν τοῦ θεῖου του, αἱ δὲ πρῶτά του εἰς τὰ χεῖλη, ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὸ γραμματὶ ἀνέφεραν ἔτι εἰς τὴν ἀνησυχίαν του ἐκείνην προσετίθεντο και οἱ φόβοι, τους ὁποῖους τῷ ἐνέπνεεν ἡ ἀλλόκοτος ἐξαφάνισις τῆς ἐξαδέλφης του.

Μόλις ἐδιάβασαν ἐκεῖνο τὸ γράμμα, καμμία πλέον ἀμφιβολία δέν ἔμεινε εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἰατροῦ και τῆς κυρίας του: τὸ πτωχοκόριτσο, ποῦ εἶχαν δεχθῆ εἰς τὸ σπίτι των, συνέβαινε ἀκριβῶς να εἶνε συγγενῆς των.

Τότε, με σκεπτικὸν ὕφος, ὁ κ. Δεβουσύ ἐκύτταξε προσεκτικὰ και ἐπὶ πολὺν ὥραν τὴν ξενούλαν και ἐξήτασε και τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας τῆς φυσιογνωμίας της.

— Ἐλα τώρα, μὴν κλαῖς και μὴ λυπᾶσαι, τῆς εἶπεν, ἐνῶ τῆς ἀπέθετεν ἓν φίλημα εἰς τὸ ὠχρόν της μέτωπον. Ἄποψε εἶνε πολὺ ἀργὰ διά να στείλωμεν τὴλεγράφημα: αὔριον τὸ πρῶν ὅμως, μό-

λις ἐξημερώσῃ, ὁ πατέρας σου θὰ μάθῃ τί ἀπέγινες,—μὴν ἀνησυχῆς.

Δύσκολον θὰ ἦτο να παρασταθῆ ἡ ἐκπλήξις και ἡ χαρὰ ποῦ ἠσθάνθησαν τὰ παιδιὰ, ὅταν ἤκουσαν ὅτι ἐκείνη ἡ ξενούλα δέν ἦτο τίποτε περισσότερο, τίποτε ὀλιγώτερον, παρὰ ἐξαδέλφη των, και ὅτι ἡ ἀξιοθρήνητος κατάστασις, εἰς τὴν ὁποῖαν εὐρίσκετο, ὀφείλετο εἰς δυσάρεστα περιστατικά, τὰ ὁποῖα τώρα εἶχαν τελειώσῃ και βεβαίως δέν θὰ συνέβαιναν πάλιν εἰς τὸ μέλλον.

Ἦσαν ἐκεῖ, μαζεμένα ἐμπρὸς της, και δέν ἐχόρταιναν να τὴν βλέπουν, ἀνυπόμονα να μάθουν ἐκεῖνα τὰ περιστατικά, διά τὰ ὁποῖα τους ἔκαμαν οἱ μεγάλοι ὑπαινιγμούς, χωρὶς ὅμως και να σπεύδουν να τὰ ἀποκαλύψουν.

Ἄν ἐρωτᾶτε διά τὴν Ἀνδρέαν, αὐτὴ, ἄν και ἐκοπίαζε να ἐννοήσῃ τί ἐλέγετο

«Ἐδιάβασαν ἐκεῖνο τὸ γράμμα...» (Σελ. 269, στ. 6.)

δίπλα της, μεγάλην δέν ἔδειξε ἀπορίαν, ὅταν ὁ ἰατρός τῆς εἶπε, με τὸ χαμόγελο εἰς τὰ χεῖλη, ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὸ σπίτι τῶν ἐξαδέλφων της και ὅτι ἔπρεπε να περιμένῃ ἓκ μέρους των ὄλας τὰς περιποιήσεις και τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ἀγάπης των.

— Εἰς τὸ σπίτι τῆς οἰκογενείας τοῦ Ἀνδρῆ! ἀνέκραξε φέρουσα τὸ χέρι εἰς τὸ μέτωπόν της, ὡς διά να διώξῃ κάποιον ἐνοχλητικὸν πόνον.— Εἶνε δυνατὸν αὐτὸ τὸ πράγμα; Ἄ! ξαναπέτε το πῶς εἶνε ἀλήθεια, πῶς δέν ὀνειρεύομαι.

— Ὅχι, κόρη μου, εἶπεν ὁ ἰατρός, δέν ὀνειρεύεσαι: εἶσαι ἐδῶ, εἰς τὸ σπίτι τοῦ πατέρα και τῆς μητέρας τοῦ Ἀνδρῆ, και ὄλα αὐτὰ τὰ τρελλοπαῖδα ποῦ βλέπεις ἐκεῖ, εἶνε τ' ἀδελφια του, δηλαδὴ ἐξαδελφοὶ και ἐξαδέλφες σου.

— Ὡ! Θεέ μου! κ' ἐγὼ ποῦ... Ἄ! ἤμουν κακὴ, πολὺ κακὴ ἀπέναντί του και δέν ἀξίζω τὴν τὴσὴν καλωσύ-

νην σας!—ἐθρήνησεν ἡ ἄμοιρη Ἀνδρέα, ἐνῶ ἐσέπαζε τὸ πρόσωπόν της μὲ τὰ χέρια της.

Ἡ πρὸς τὸν ἐξάδελφόν της διαγωγή της ἐφανερώνετο τώρα ἐμπρὸς της μὲ ὄλην της τὴν φρίκην, καὶ ἡ Ἀνδρέα ἠσθάνετο δι' αὐτὸ βαθυτάτην μετάνοιαν.

—Μπᾶ! ἄς μὴν τὸ σκεπτώμεθα πλέον αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, εἶπεν ὁ κ. Δεβουσό, μὲ πόνον ψυχῆς ἐπὶ τοῦ παρόντος, τὸ καλλίτερον ποῦ ἔχεις νὰ κάμῃς εἶνε νὰ πάρῃς ἓνα καλὸ ζουμάκι καὶ ἔπειτα νὰ πέσης νὰ κοιμηθῆς, διότι ἔχεις ἀνάγκην νὰ ἐπανορθώσης τὰς δυνάμεις σου καὶ νὰ ἠσυχάζῃς τὰ νεύρα σου, ποῦ εἶνε παραπολὺ ταραγμένα...

—Ἀφοῦ δὲν ἔμπορεῖ νὰ σταλῇ ἀπόψε τηλεγράφημα, θὰ ἐπιπροτιμοῦσα νὰ πάρω μόνη μου τὸ τραῖνο, διὰ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ σπίτι μας.

—Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, παιδί μου, δὲν ὑπάρχει πλέον τραῖνο ἕως αὔριον τὸ πρῶτ' τὸ τραῖνο τοῦλάχιστον ποῦ θὰ ἐπρόφθαινε νὰ πάρῃς, δὲν θὰ σ' ἐπήγαινε παρά ἕως τὸ Σινόν' ἐκτός τούτου, θὰ ἦτο ἀφροσύνη νὰ ἐπιβάλλῃς αὐτὴν τὴν ὄραν καὶ ἄλλον κόπον εἰς τὸν ἑαυτὸν σου. Ἐν τῇ διπλῇ μου ιδιότητι, καὶ ὡς ἱατροῦ καὶ ὡς συγγενοῦς, ἀπαιτῶ λοιπὸν ν' ἀναπαυθῆς ὀλίγον πρὶν ἀναχωρήσης ἀπ' ἐδῶ.

—Ἐμπορῶ πολὺ καλὰ νὰ ὑπάγω ἕως τὸ Σινόν μὲ τὸν σιδηρόδρομον, κ' ἔπειτα ν' ἀποτελειώσω περὶ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ταξιδίου: ἀπὸ τὸ Σινόν ἕως τὸ Σαζιλῶ δὲν εἶνε παρά δέκα μίλις χιλιόμετρα' ἐκτός τούτου ἴσως εὐρὴ εἰς τὸν σταθμὸν τὸ τρίκυκλό μου, ποῦ τὸ ἐγκατέλειψα ἐκεῖ, τὴν στιγμὴν ποῦ ἔφευγα: θὰ φθάσω ἔτσι πολὺ γρηγορώτερα καὶ θὰ... ὦ! τὸ κεφάλι μου! τὸ κεφάλι μου! πῶς μὲ πονεῖ!

Καὶ πραγματικῶς οἱ πόνοι ποῦ ἠσθάνετο ἦσαν τὸσον σφοδροί, ὥστε πάλιν τὸ πνεῦμά της ἐταράχθη, τὸ μνημονικὸν της ἐθλόωσε, καὶ ἐφάνη ὡς νὰ μὴν ἐνοοῦσε τί συνέβαινε γύρω της. Ἐμπόρεσε μὲλαταῦτα νὰ καταπιῇ μερικὰς κουταλιὰς ἀπὸ τὸν ἐξαίρετον ζωμόν, ὅπου ἡ κυρία Δεβουσοῦ εἶχε φροντίση νὰ κτυπήσῃ τὸν κρόκον ἐνὸς αὐγοῦ' καί, ἀφοῦ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον κατηύνασε τὴν πείναν της, ἐστάθη πειθηνίως νὰ τὴν ἐκδύσουν καὶ νὰ τὴν φέρουν εἰς τὸ δωμάτιον, τὸ ὅποιον τῆς εἶχαν ἐτοιμάσῃ.

Διὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὰς συκινήσεις, αἱ ὁποῖαι κίνδυνος ἦτο νὰ κλονίσουν σοβαρῶς τὴν ὑγείαν της, ἐπροσπεχωρῆς ἄλλο νὰ ἐξαφανισθῶν ἀπὸ τὰ χέρια της καὶ τὸ πρόσωπόν της κάθε ἔγχος τῆς μεταβολῆς, ποῦ εἶχαν φέρῃ εἰς αὐτὰ οἱ Ἀτσιγγανοὶ διὰ τῆς βίας. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ἔκαμεν ὁ ἱατρός, πρὶν τὴν βάλουν εἰς τὸ κρεβάτι της, μὲ μίαν διάλυσιν, τὴν ὁποίαν συνέθεσεν εἰς τὴν

στιγμὴν μόνος του. Μόλις τὴν ἐφῆρμον ἐν εἰς τὴν ἐπιδερμίδα της, καὶ ἀμέσως ἡ καύμενη ἡ Ἀνδρέα ἀνέκτησε τὰ φυσικὰ της χρώματα.

Κατόπιν, ὅταν ἔδωσαν ὁδηγίαις εἰς τὴν ὑπηρετρίαν τοῦ σπητιοῦ νὰ καθήσῃ δίπλα εἰς τὸ προσκέφαλόν της καὶ νὰ μείνῃ ἄγρυπνη διὰ νὰ τὴν προσέχη, ὁ κ. καὶ ἡ κυρία Δεβουσοῦ, ἀφοῦ τῆς ἔδωσαν ἀπὸ ἓν φίλημα εἰς τὸ μέτωπον, τὴν ἐκαληνύκτισαν καὶ ἀπεσύρθησαν.

Ἡ Ἀνδρέα δὲν ἤγοησε ν' ἀποκοιμηθῇ. Ἀλλὰ μόλις ἔκλεισε τὰ μάτια της, καὶ φρικτὰ ὄνειρα ἤλθαν νὰ ταραξοῦν τὸν ὕπνον της. Ἐνόμιζεν ὅτι εὐρίσκατο ἀκόμη εἰς τὸν μεγάλον δρόμον κ' ἔτρεχε νὰ φύγῃ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Τουάο, ποῦ ἤθελαν νὰ τὴν παραδώσουν εἰς τὴν χωροφυλακίαν. Ἐξάφνα, εἰς τὴν διασταύρωσιν δύο δρόμων, ἔβλεπεν ἐμπρὸς της τοὺς δύο Ἀτσιγγάνους, οἱ ὁποῖοι ἀμέσως τῆς ἤρχιζαν τὸ κυνηγητό, διὰ νὰ τῆς ἀφαιρέσουν καὶ τὰ ὀλίγα ἐνδύματα, ποῦ τῆς εἶχαν ἀφήσῃ.

Καὶ ἔτρεχεν, ἔτρεχε τὸσον ὥστε νὰ κόβεται ἡ ἀναπνοή, κ' ἐπενοῦσε κάποτε μ' ἓνα πῆδημα ὑψώματα καὶ φράκτας καὶ χανδάκια, σὰν νὰ εἶχε περᾶ εἰς μάτην ὅμως ἔτρεχε κ' ἐπενοῦσε ἠσθάνετο ἀπ' ὀπίσω της τὴν πνοὴν τῶν δύο ἀλιτηρίων, ποῦ ἔτρεχαν κοντὰ της. ἤκουε τὸν ὑπόκωφον ἤχον τῶν ποδῶν τῶν, τὸ ἀδιάκοπον σφύριγμα τῆς ἀναπνοῆς τῶν καὶ τὰς βλασφημίας τῶν, ὅταν ἐνόμιζαν ὅτι τὴν εἶχαν τσακώσῃ καὶ αὐτὴ ἐγλυστρουῖεν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ χέρια τῶν σὰν χέλι ἢ σὰν πουλί.

Ἐπειτα, ἔξαφνα, ὁ πατέρας της ἐφανερώνετο ἀπ' ὀπίσω ἀπὸ κάτι δένδρον, καὶ αὐτὴ ἔτεινε πρὸς τὸ μέρος του ἰκετευτικὰ τὰ χέρια της, καὶ τὸν ἐξώρκιζε

— Πάρε, κόρη μου, τῆς εἶπε μὲ ἀπαλὴν φωνήν, ἐνῶ ἐσκουπίζε τὸν ἰδρώτα ποῦ ἀνέβλυζεν εἰς τὸ μέτωπόν της' πίετο αὐτό, καὶ θὰ σοῦ φέρῃ ἡσυχώτερον ὕπνον.

Ἡ Ἀνδρέα ἐπιεν εὐπειθῶς τὸ ὑγρὸν, τὸ ὅποιον ὁ κ. Δεβουσοῦ ἐπλησίαζεν εἰς τὰ χεῖρά της καὶ τὸσον καλὴ ἦτο ἡ ἐνέργεια τοῦ εὐεργετικοῦ ποτοῦ, ὥστε μόλις τὸ ἐπίε, ἔπεσαν εἰς ἓνα βαθὺν ὕπνον, τὸν ὅποιον κατέν πλέον ὄνειρον δὲν ἤλθε νὰ ταραξῇ καθ' ὅλον τὸ ὑπόλοιπον διάστημα τῆς νυκτός...

(Ἔπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 96ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προσθέντος τὴν 1 Ἀπριλίου 1906 πρὸς εὔρεσιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις Ἀπριλίου, Μαΐου, Ἰουνίου καὶ Ἰουλίου 1906 δημοσευθεσῶν 246 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὁρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροθέσμως· ὁ δὲ ἐντὸς τῆς παρενθέσεως ἀριθμὸς, ὁ συνδεδεμένος ἐπὶ τοῦ Ε, δηλοῖ τὸ ποσὸν τῶν ἀπονεμομένων ἐκάστω Ἐδοῆμον.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου*, 230 [9Ε] (Ὁ Λάτρης τοῦ Ἀπείρου μὲ λύσεις 237 [9Ε], τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὼν ἦδη Α' Βραβείου εἰς τὸν 74ον Διαγωνισμὸν).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μεγά Ρεῦμα*, 155 [6Ε].—*Ἀρχοντοπούλα τῶν Λευκῶν Ὁρέων* 143, [5Ε].—(Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχόντες Α' ἢ Β' Βραβείου εἰς προηγουμένους Διαγωνισμοὺς καὶ ὑπὸ διάφορα ψευδώνυμα: *Δούμισσα τῶν Σαλώνων*, 229 [9Ε], *Λιμνέριος Ἀστὸς*, 226 [9Ε], *Ἰππὸ Πατριδός*, 225 [9Ε], *Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης*, 225 [9Ε], *Ἰγνὸς τῆς Ἐλευθερίας* 218 [8Ε], *Ὀλυμπιονίκης* 212 [8Ε], *Ὁραία Ἑλλάς*, 190 [7Ε], *Διαβατικὸν Περσιεστράδιον*, 179 [7Ε] καὶ *Θεραπιαὶ τῶν Μονοδῶν*, 165 [6Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μακεδονικὴ Ἑλπίς*, 101 [4Ε].—*Κουφοκόρυδο*, 83 [3Ε].—*Ρομφαία τοῦ Λόγου*, 77 [3Ε]. (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὼν ἦδη Γ' βραβείου εἰς τὸν 95ον Διαγ. *Ἀρνίβας ὁ Καρχηδόνας*, 117 [4Ε].)

ΕΠΙΛΟΓΟΝ: *Ταχυδρόμος τῆς Εἰρήνης*, 75 [3Ε].—*Ἐσπερὴ Ἐσπερά*, 73 [2Ε].—*Ἀργυρο-*

νὰ λησμονήσῃ τὰ σφάλματά της καὶ νὰ τὴν προστατεύσῃ ἐναντίον τῶν ληστῶν, ποῦ τὴν καταδίωκαν. Ἐκεῖνος, ἀφρημένος, περιλυτός διὰ τὰ σφάλματα καὶ τὴν ἐξαφάνισιν τῆς κόρης του, τῆς ἀγαπημένης του κόρης, ἐπήγγαινε ἀργά-ἀργά, μὲ τὸ μελαγχολικὸν τὸν πρόσωπον γυρισμένον εἰς τὸ στήθος του, χωρὶς νὰ βλέπῃ τίποτε ἀπὸ ὅ,τι συνέβαινε γύρω του. Τότε μὲ ἄγρια γέλια, οἱ δύο Ἀτσιγγανοὶ, βέβαιον πλέον ὅτι ἡ λεία τῶν δὲν ἤμπορούσε νὰ τοὺς ξεφύγῃ, ἐδίπλασίζαν τὴν ταχύτητά των, καὶ μετ' ὀλίγον τὰ λερωμένα νυχωτὰ χέρια τῶν ἐπεφταν βαρῶς ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους της.

Ἡθέλησε νὰ φωνάξῃ' ἀλλὰ μὲ τὴν πίεσιν τοῦ φρικτοῦ ἐκείνου ἐφιλάτου, ἡ φωνὴ της ἐπνίγη εἰς τὸν λάρυγγά της, καί, μὲ τὸ βλέμμα ἀπλανές καὶ ἄγριον, μὲ τὰ μάγουλα φλογισμένα ἀπὸ τὸν πυρετόν, ἐξύπνησεν ἡ Ἀνδρέα.

Ὁ ἱατρός, τὸν ὅποιον εἶχεν εἰδοποιήσῃ ἡ ὑπηρετρία, ἐπρόφθασεν ἀμέσως νὰ ἔλθῃ. Ὅταν ἡ Ἀνδρέα ἤνοιξε τὰ μάτια, τὸν εἶδε κοντὰ της. Ἐκρατοῦσεν ἓνα ποτῆρι εἰς τὸ ἓνα χεῖρὶ του, καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἀνεκιάτωνε τὸ περιεχόμενον τοῦ μ' ἓνα ἀσημένιον κουταλάκι.

— Πάρε, κόρη μου, τῆς εἶπε μὲ ἀπαλὴν φωνήν, ἐνῶ ἐσκουπίζε τὸν ἰδρώτα ποῦ ἀνέβλυζεν εἰς τὸ μέτωπόν της' πίετο αὐτό, καὶ θὰ σοῦ φέρῃ ἡσυχώτερον ὕπνον.

Ἡ Ἀνδρέα ἐπιεν εὐπειθῶς τὸ ὑγρὸν, τὸ ὅποιον ὁ κ. Δεβουσοῦ ἐπλησίαζεν εἰς τὰ χεῖρά της καὶ τὸσον καλὴ ἦτο ἡ ἐνέργεια τοῦ εὐεργετικοῦ ποτοῦ, ὥστε μόλις τὸ ἐπίε, ἔπεσαν εἰς ἓνα βαθὺν ὕπνον, τὸν ὅποιον κατέν πλέον ὄνειρον δὲν ἤλθε νὰ ταραξῇ καθ' ὅλον τὸ ὑπόλοιπον διάστημα τῆς νυκτός...

(Ἔπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

τοῦος Φοῖβος, 69 [2Ε].—*Ὀνειρον τῆς Πατριδός* 59 [2Ε].—*Ζουλομανθῶνας*, 58 [2Ε].—*Φεγγαρολαῖδο*, 41 [Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Ἐνθουσιώδης Ἑλλην*, 30 [Ε].—*Δογροστεφῆς Ἑλλάς*, 29 [Ε].—*Γλυκεία Ἑλλάς*, 27 [Ε].—*Σηματα τοῦ Φωτός*, 26 [Ε].—*Ἐσπεράδα*, 25 [Ε].—*Ὁρεινὸς τῆς Ἀλβανίας*, 23.—*Αδαμάντινος Χαρακτήρ*, 23.—*Ἀμίμητος Καραγκιζῆς*, 23.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12—15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Πολυθέλητος Νεότης*, 236 [9Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἐθνικὸν Λάβαρον*, 225 [9Ε].—*Ἑλληνικὸν Γραμματισμόν*, 200 [8Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Λάτρης τοῦ Ὁραίου*, 159 [6Ε].—*Ζῆνα*, 147 [5Ε].—*Κρηναῖς*, 114 [4Ε].—(Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: *Ἰσοστέφης Ἀστὴ* μὲ λύσεις 195 [7Ε] ὡς τυχὼν ἦδη Α' Βραβείου εἰς τὸν 93ον Διαγωνισμὸν, καὶ *Ἀρης* μὲ λύσεις 119 [4Ε], ὡς τυχὼν Γ' εἰς τὸν 91ον).

ΕΠΙΛΟΓΟΝ: *Ψάλλης τῶν Ἠρώων*, 101 [4Ε].—*Θεριομανίς*, 94 [3Ε].—*Κυρία Σκαρφαλόστρα*, 92 [3Ε].—*Μεσολογγιόπουλο*, 83 [3Ε].—*Ἰαπὴ τῶν Λευκῶν Ὁρέων*, 50 [2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Παπαφιλόσοφος*, 46 [Ε].—*Στέφανος Ἐλευθερίας* 42 [Ε].—*Περωτὸς Ἀγγελιαφόρος*, 42 [Ε].—*Σταυραετός*, 38 [Ε].—*Αἰόλος*, 38 [Ε].—*Ἡρώϊκὸν Ἀρκάδι*, 34 [Ε].—*Ἐξοφίτων*, 30 [Ε].—*Γυμνάσιον Μιτυλήνης*, 29 [Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἑλληνικὸς Παιάν*, 231 [9Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀθέρειον Πλάσμα*, 226 [9Ε].—*Κυματοθραύτης τοῦ Ἐθνεῖον* 208, [8Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Θῦμα τοῦ Φθόνου*, 180 [7Ε].—*Φλοῖστος τῆς Θαλάσσης*, 158 [6Ε].—*Ἐθνικὸν Ὀνειρον*, 155 [6Ε].—(Ὁ *Λευκοκύμαντος Αἰγιαλός*, μὲ λύσεις 174 [6Ε], τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ ὡς τυχὼν ἦδη Β' Βραβείου εἰς τὸν 91ον Διαγωνισμὸν).

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Ἑλπίς τοῦ Μέλλοντος*, 45 [Ε].—*Ζαχαρίας*, 39 [Ε].

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὁρθὰς λύσεις, ἀναμῆξ ἐκ τῶν τριῶν τάξεων, καὶ οἱ ἐξῆς: *Ἀηδὼν τῆς Ἐσπέρου*, 20.—*Ἀπειρος Νίκη*, 13.—*Ἀματιλὸς τῆς Οἴτης*, 5.—*Βίτωρο Ὀγγιό*, 2.—*Ἐθνικὴ Ἀμυνα*, 10.—*Ἑλληνόπουλο τῆς Ροδόνης*, 21.—*Κισσὸς τῶν Τεμπῶν*, 14.—*Κροκόδειλος Ἡὸς*, 6.—*Κῦμα τοῦ Λόν*, 10.—*Μέγας Ἀλέξανδρος*, 3.—*Μιμοσάκης*, 2.—*Μικρὸς Κεφαλλην*, 23.—*Νεραϊδοπούλο*, 15.—*Ὀδύσει*, 19.—*Παλλάς*, 20.—*Παναγ. Κ. Παλατιῶνης*, 12.—*Περωτὴ Καρδία*, 5.—*Συριατὴ Ἐσθηθία*, 22.—*Ταπεινὸς Μενεξές*, 6.—*Φιλοπρόδοτος Λεβαδείας*, 3.—*Χιονισμένη Περιστέρα*, 1.

ΟΔΙΓ' ΑΠ' ΟΔΑ

Ὁ κισσὸς τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐνας εὐγενὴς καὶ πλουσιώτατος ἄρχοντας ἐπεριπατοῦσεν εἰς τὸν κήπὸν του, μὲ τὸν μικρὸν υἱὸν του. Καὶ καθὼς ἐπεριπατοῦσαν, ὁ πατέρας ἔλεγεν εἰς τὸν υἱόν:

— Ἐνα πρᾶγμα, παιδί μου, νὰ προσέχης εἰς τὴν ζωὴν σου καὶ ν' ἀποφύγῃς πάντοτε τὴν κολακείαν. Ὅταν ἀκούσῃς νὰ σ' ἐπαινοῦν, νὰ κυττάξῃς μήπως οἱ ἐπαινοὶ προέρχονται, ὄχι ἀπὸ εὐλικρινῆ πρόθεσιν, ἀλλὰ ἀπὸ κολακείαν, ἡ ὁποία ἀπευθύνεται ὄχι πρὸς τὴν πραγματικὴν ἀξίαν, ἀλλὰ πρὸς τὰ πλοῦτη τοῦ ἀνθρώπου... — Καὶ τί κακὸν ἔμπορεῖ νὰ κάμῃ ὁ ἐπαινος, καὶ ἂν ἀκόμη προέρχεται ἀπὸ τοὺς κολάκας;— ἠρώτησε τὸ ἀρχοντόπουλο. Πάντα ἐπαινος δὲν εἶνε;

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ πατέρας καὶ ὁ υἱὸς ἐφθασαν ἐμπρὸς εἰς δύο πλατάνους. Ὁ ἕνας εἶχε τὸν κορμὸν του ἐντελῶς γυμνόν, ἐνῶ ὁ ἄλλος τὸν εἶχε σκεπασμένον ἀπὸ ἓνα ὀρειώτατον κισσόν, τοῦ ὁποιοῦ τὰ πράσινα φύλλα ἐσημμάτιζαν γιρλάντες καὶ στεφάνια ἕως τὰ ὑψηλότερα κλαδιά.

— Ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο πλατάνους σ' ἀρέσει περισσότερο; ἠρώτησεν ὁ πατέρας. — Ἀδελφὲ! ἀπήντησεν ὁ υἱὸς καὶ ἔδειξε τὸν πλατάνον μὲ τὸν κισσόν. Τί ὄρατος ποῦ φαίνεται ἔτσι στολιμένος μὲ τὴν πρασιναῖα τοῦ κισσοῦ!

— Φαίνεται, ἀλλὰ δὲν εἶνε! εἶπεν ὁ πατέρας. Καὶ μὲ τὸ ραβδί του ἀπέσπασεν ἓνα παρακλάδι τοῦ κισσοῦ ἀπὸ τὴν πλευρὰν τοῦ πλατάνου.

Ἐφάνη τότε ὁ κορμὸς, ἀσχημος, λερωμένος ἀπὸ χῶμα, ἀρρωστικῶς καὶ σαρκωφωγῶς, πολὺ διαφορετικὸς ἀπὸ τὸν κορμὸν τοῦ ἄλλου πλατάνου, ποῦ ἦτο καθὰ καὶ γεμάτος χυμὸν καὶ σφρίγος.

— Βλέπεις; τὸ ἴδιον κάνει καὶ ὁ ἐπαινος τοῦ κολάκας. Κολλᾷ ὁ κολᾷ ἐπάνω εἰς τὸν κολακούμενον, φαίνεται ὅτι τὸν ἐξωραΐζει, ἀλλὰ ἐκμυζᾷ ὅλον τὸν χυμὸν του, τρέφεται εἰς βάρος του καὶ βαθμυδὸν τὸν καταστρέφει... Ἡ κολακεία εἶνε ὁ κισσὸς τοῦ ἀνθρώπου!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ

ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

23.— Ἡ Ἑλπίς τῆς Εὐτυχίας μου συνιστᾷ σήμερον μίαν ὀρφανὴν συμμαθητρίαν της, ἡ ὁποία μὲ λατρεῖ ἀλλὰ δὲν ἔχει τὰ μέσα νὰ γίνῃ συνδρομητρία. (Καὶ ἐλπίζε εἰς τὰ φιλόφροντα αἰσθήματα τῶν φίλων μας).

† *Ἀγγελικὴ Σ. Μιχαλακοπούλου*.—Θλιβερωτάτην εἶδον εἶχε νὰ σᾶς ἀναγγεῖλω. Ἡ ἐκ Πατρῶν ἀγαπητὴ μας φίλη Ἀγγελικὴ Σ. Μιχαλακοπούλου, ἡ ἐπὶ δεκαετίαν ὀλόκληρον συνδρομητρία μου, ἡ γνωστοτάτη εἰς τὸν κύκλον μας ὑπὸ τὸ ψευδῶν μινυρὸν *Μικροῦλα Πατρινα*, ἡ φιλομαθὴς καὶ εὐφροσύνη ἐκείνη κόρη, δὲν ὑπάρχει πλέον εἰς τὴν ζωὴν. Ἀπέθανε πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν εἰς τὴν Ζάκυνθον, ὅπου εἶχε μεταβῆ πρὸς ἀνάκτησιν τῆς υγείας της. Ἐκφράξω τὰ θερμότερα καὶ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μου εἰς τοὺς βαρυνενοῦντας οἰκτεροὺς της.

Τὴν τετάρτην τάξιν τοῦ Γυμνασίου, *Αὐτόνομο*, φέρει νὰ τὴν διανύσῃ ὁ μαθητὴς εἰς τὴν δημοσίον Γυμνάσιον· ἀλλ' αὐτὰ δὲν ἔχουν κανονισμὸν ὅπως τὰ ἰδιωτικά.

Ἡμέρα τῆς Ἐλευθερίας, ἐὰν ἐλήφθησαν ὅλα σου τὰ Λυσόχαρτα μού εἶνε δύσκολον τώρα νὰ τὸ ἐξακριβώσω. Μόνον ὅταν θὰ κα-

ταταχθοῦν, διὰ νὰ ἐξαχθοῦν τάποτελέσματα, θὰ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σοῦ εἶπω.

Ναί, τὸ εὐαχμασά τὸ ἀνεψάκι σου, *Ἐσπερὴ Ἐσπερά*, καὶ εἶδα ὅτι εἶνε δικαιολογημένη ὅλη σου ἡ ὑπερφάνεια. Ὡστε τώρα εἶσθε δεκαπέντε εἰς τὸ σπίτι; Φαντάζομαι πᾶσι τὴν φασαρία θὰ γίνεταί καὶ ἀπορῶ κ' ἐγὼ πῶς εὐρίσκατε ἡσυχίαν νὰ μοῦ γράψῃς.

Ἀκμάζουσα Νεολαία, τῶν ψευδωνύμων τὰ ὀνόματα δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὰ φανερώω. Ἐρώτησε τοὺς ἰδίους διὰ Μικρὰς Ἀγγελίας, καὶ ἂν θέλων ἄς σοῦ τὸ εἶπουν.

Ἡ *Διακριθεῖσα Ἀρσενική* συνητήθη μ' ἓνα πρῶτον Ἰγυρογόν, ὁ ὁποῖος, ὅταν ἐγνωρίσθησεν, τῆς εἶπε: «Ὡς εἶσαι λοιπὸν ἡ περιώνυμος *Διακριθεῖσα Ἀρσενική*;» Φαντάζεσθε τὴν ἐκπληξίν της καὶ τὴν χαρὰν της νάκούσῃ τέτοιον λόγον ἀπὸ τὸ στόμα ἐνὸς Ἰγυρογόνου! Ἀλλ' ὁ Ἰγυρογόνος αὐτὸς εἶνε πατήρ, καὶ τὰ παιδιὰ τῶν ἀγαποῦν τὴν Διάπλασιν, καὶ εἰς τὸ σπίτι των τὴν διαβάξουν μαζὶ τῶν καὶ οἱ γονεῖς, ὅπως εἰς τὰ περισσότερα σπῆτια συμβαίνει...

Πῶς σοῦ ἤλθε αὐτὸ νὰ γίνῃς δημοτικιστὴς, *Λευκοκύμαντος Αἰγιαλός* ἢ «Ἀσπροκοματοῦσα Θαλάσσα»; (Μ' ἀλήθεια, νομίζεις ὅτι τὸ Αἰγιαλὸς θὰ πῇ Θαλάσσα;) Γράψε τὴν γλῶσσαν ποῦ ἔγραψες ὡς τώρα, καὶ ἀρίστη κατὰ μέρος τὰ ἀεθὼν καὶ τὰ ἀεχάχτα. Τὸ κατ' ἐμὲ, προτιμῶ τὰ ἀστῆα ποῦ μοῦ ἔγραψες πρὶν. Τὰ γλωσσικὰ δὲν μὰρῶσόν μου.

Ἡ *Κυρία-Μάρθα, Βασίλει Βουλγαροκτόνε*, ἔλαβε τὰ πολυτίμητα δῶρα σου, — ἀγὸ τοῦ Πάσχα ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων καὶ χεῖρ τοῦ Παναγι

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Ύπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΛΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ :

Ἐτησίᾳ . . . δρ. 8,— Ἐτησίᾳ φρ. χρ. 18,—
Ἐξάμηνος . . . > 4,50 Ἐξάμηνος > > 5,50
Τρίμηνος . . . > 2,50 Τρίμηνος > > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΤΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδραίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαθρῆκιον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος

Ἐν Ἀθήναις, 28 Ἰουλίου 1907

Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 35

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

Ἐκεῖνο τὸ ζήτημα ἦτο παραπολύ ἀνυσυγχαριστικόν. Ὁ Γιάγκος ἀγαποῦσε πολὺ τὸν κ. Ζουανίλ, τὸν ἀγαθὸν θεῖόν του· ἡ καρδία του ἐσφιγγετο φρικτὰ μετὰ τὴν ιδέαν ὅτι εἶχεν ἴσως συμβῆ δυστύχημα εἰς τὸν ἐξαίρετον ἐκείνον ἀνθρωπον, καὶ δὲν ἔβλεπε τὴν ὥραν πότε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν χώραν τῶν Βανουαίων· ἐκεῖ θὰ εὕρισκεν ἴσως τὸν Μέγαν Ἀρχηγόν καὶ τοὺς συντρόφους του, ἢ, ἂν δὲν τοὺς εὕρισκε, θὰ ἐλάμβανεν ἀπὸ ἐκεῖ συνοδείαν πολεμιστῶν, διὰ νὰ ἐξέλθῃ πρὸς ἀναζητήσιν των.

Ἀυτοὺς τοὺς συλλογισμοὺς ἔκαμνε ὁ Γιάγκος, ὅταν ἐπῆρε τὸ μάτι του ἐνα μικρὸν ἐλέφαντα, ὕψους μόλις ἐνὸς μέτρου καὶ 50 ἑκατοστῶν, ὁ ὁποῖος πηδῆκτος καὶ τρεχάτος κατέβαινε πρὸς τὸν ποταμόν. Ὅταν ἐφθασεν ἐξω-ἐξω, εἰς τὴν ἄκραν τῆς ὄχθης, προσέβηκε τὴν προβοσκίδα του ἐπάνω ἀπὸ τὰ καλάμια καὶ ἐρούφηξε νερό, μετὰ τὸ ὅποιον ἤρχισε νὰ ραντίξῃ τὸ σῶμά του. Τοῦ ἤρεσε, φαίνεται, παραπολύ ἐκεῖνη ἡ ψυχρολουσία, διότι ἔβγαξε κατὰ φωνοῦλες ποῦ ἐφανέρωναν τὴν εὐχαριστήσιν του, ἂν καὶ δὲν ἔκαμνε καλὰ νὰ φωνάζῃ, ἀφοῦ δὲν ἦσαν μακρὰν τὰ θηρία· ἦτο ὁμοῦς συγχορηγμένη αὐτῇ ἡ τρέλλα δι' ἕνα μωρὸ ποῦ ἐβύζαιεν ἀκόμη, —διότι δὲν ἦτο παραπάνω ἀπὸ δώδεκα μηνῶν, καὶ τὰ ἐλεφαντόπουλα συνήθως τ' ἀποκόβουν, ὅταν γίνουεν δύο ἐτῶν τοῦλάχιστον.

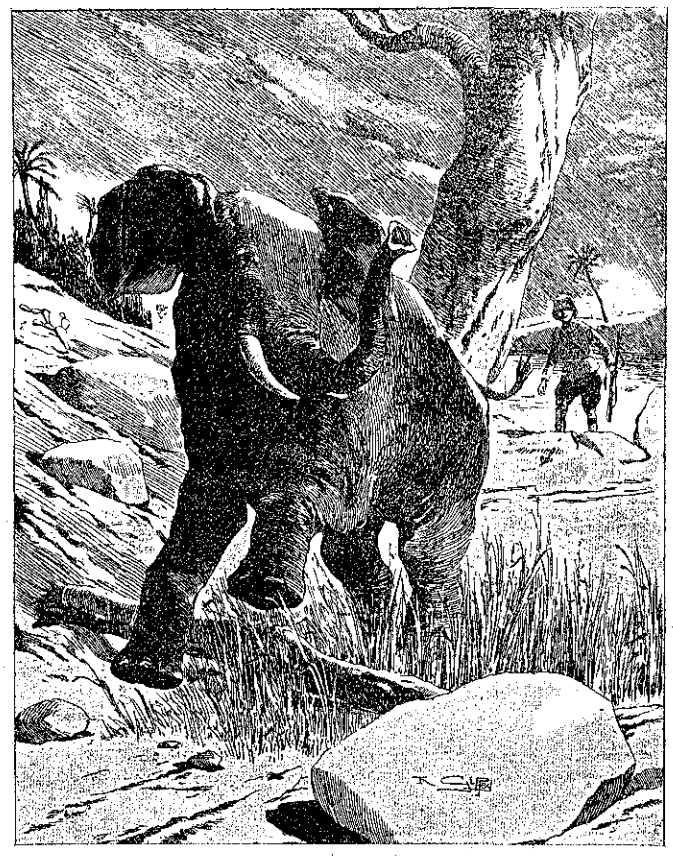
Ἐξάφνα ἐσταμάτησε τὰ παιγνίδια του, καὶ ἀμέσως κατὰ φοβερὰ μουγγρίσματα, σὰν τῶν βωιδῶν, ἀλλὰ πολὺ ἀγριώτερα, διέσχισαν τὸν ἀέρα, καὶ ὁ Γιάγκος εἶδε νὰ πηδᾷ ἐπάνω εἰς τὴν ὄχθην, ὀλίγα μέτρα μακρύτερα ἀπὸ τὸ ἐλεφαντόπουλο, ἕνας τεράστιος ρινόκερος, ἐνῶ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸν βουρκον, σχεδὸν ἀνάμεσα στὰ πόδια τοῦ μικροῦ ἀτάκτου μας, ἐβγαίνεν ἕνα ρινόκερόπουλο, ὄχι μεγαλῆτερον εἰς τὸ ἀνάστημα ἀπὸ ἕνα κατοικίδιον χοῖρον.

Σὰν τρελλὸ ἀπὸ τὴν τρομάραν του, τὸ ἐλεφαντόπουλο ἐβγήκε γρήγορα-γρήγορα ἀπὸ τὸ νερό, μετὰ ἄγρια γρυλλίσματα, καὶ ἐκύτταξε πρὸς τὸ δάσος, μετὰ τὴν ἐλπίδα μήπως ἰδῇ τὴν μητέρα του τρέχουσαν νὰ τὸ σώσῃ.

Ὁ μεγάλος ρινόκερος εἶχε μήκος 4 μέτρων καὶ 2 ὕψος· τὰ κέρατά του ἦσαν ἐλαφρῶς κυρτωμένα πρὸς τὸ μέτωπόν του, τὸ μεγαλῆτερον δὲ ἦτο μακρὸν 40 ἑκατοστά τοῦ μέτρου, ἐνῶ τὸ ἄλλο ἦτο πολὺ κοντότερον. Τὸ ἄσχημον σῶμά του ἔσταζε ἀπὸ τὸν βουρκον, ὅπου μέσα ἐκυλιέτο τὴν στιγμήν ποῦ τὸ ἐλεφαντόπουλο, ἀπὸ ἀπροσεξίαν του, εἶχε σπρώξῃ τὸ ρινόκερόπουλο, καθὼς ἦτο ἐξαπλωμένον μέσα στὰ καλάμια.

Ἄν καὶ ὑπερβολικὰ θηριώδης, ἐν τούτοις πολὺ σπανίως ἐπιτίθειαι πρῶτος ὁ ρινόκερος. Καθ' ὃ χορτοφάγος, δὲν εἶνε διόλου ὑποχρεωμένος νὰ μάχεται διὰ νὰ προμηθευθῇ τὴν τροφήν του· ἂν ὁμοῦς ἰδῇ ἢ φαντασθῇ ὅτι αὐτὸς ἢ τὸ παιδί του κινδυνεύουν ἀπὸ καμμίαν ἐπιθεσίαν, γίνονται τρομεροί, δὲν φοβεῖται κανένα ἀντίπαλον, οὔτε καν τὸν ἐλέφαντα, καὶ συχνὰ

«Ἡ ἐλεφαντίνα ἤρχετο τρέγουσα...» (Σελ. 274, στ. α')

την, Ἰνδικὸν Λατὸν, Μαργαριταρένιον Λάκρον καὶ Ἄνθος τῆς Μαρίας.—τὸ Μαργαριταρένιον Λάκρον μετὰ τὸν Λάκρον, Σταγόνα ἐν τῷ Ὠκεανῷ, Βασιλεῖα, Ταλαντομένην Ἑλλάδα καὶ Νεράϊδαν τοῦ Γαλοῦ.—ἡ Αἰλιθὴ μετὰ τὸν Ρυολέττον καὶ Κουροπάτιον.—ὁ Λάκρον μετὰ τὸν Ἐνωσις ἢ Θάνατος, Ἐλευθερία ἢ Θάνατος, Νεράϊδαν τοῦ Γαλοῦ, Ἀγγελιοφόρον Περιστέρων καὶ Καρδίαν ὑπὸ Πέτρων.—τὸ Ἄνθος τῆς Αἰγύπτου μετὰ τὴν Αἴθνην, Κίτρινον Ντόμιον, Ἀτρόμητον Λέοντα, Ἀστέρα τῆς Εἰρήνης καὶ Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης.—ἡ Χιονομένην Περιστέρα μετὰ τὸν Καραμπαμπούλον, Αἴθνην, Ἀνθοῦσαν Νεότητα, Κυρίαν Σκαρφαλόσταν καὶ Ναπολέοντα Βοναπάρτην.—ὁ Ἀτρόμητος Λέων μετὰ τὸν Ζήνῳ ἢ Χαλκίς, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Παληοφαληρωσίαν, Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν καὶ Ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου.—ὁ Ἰνδικὸς Λατὸς μετὰ τὸν Ἀτρόμητον Λέοντα, Αἰγυπτίαν Βασιλοῦσα καὶ Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου.—ὁ Δευκοκίμαντος Αἰγαῖος μετὰ τὴν Ἐνδοξον Ὑδραν, Φαληρικὴν Ἀκτὴν, Παληοφαληρωσίαν καὶ Προσφιλή Ἀνάμνησιν.—ἡ Ἀρογοπούλα τῶν Δευκίων Ὁρέων μετὰ τὴν Αἴθνην, Χακίην Ἡρώϊδα, Χαριτωμένην Χίον, Προσφιλή Ἀνάμνησιν καὶ Αἰγυπτίαν Βασιλοῦσα.—ὁ Ἄγγελος Ἀγγερινὸς μετὰ τὴν Παληοφαληρωσίαν, Γλυκεῖαν Ἀμμουδιάν, Μαγεμμένο Ἀκρογιάλι, Ρυολέττον καὶ Κουροπάτιον.—τὸ Μαγεμμένο Ἀκρογιάλι μετὰ τὸν Ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου, Ἀνοδαιμόναν, Ἀφροδίτην καὶ Ἑλληνικὴν Γλώσσαν.—ἡ Παλλὰς μετὰ τὴν Αἰγυπτίαν Βασιλοῦσα, Προμηθεῖα, Ἐρημίτην, Φίλην τῶν Ζώων καὶ Σίβαρον.—ὁ Ρυολέτος μετὰ τὴν Διακριθεῖσαν Ἀρακακιάδα, Ἐδύτχες Παρελθόν καὶ Ταπεινὸν Ἴον.—ἡ Φαντασία μετὰ τὴν Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλίαν, Παλλὰδα, Φιλελεύθερον, Αἰγυπτίαν Βασιλοῦσα καὶ Σπέρσο.—ἡ Παγωμένη Θάλασσα μετὰ τὸ Μελαχροινὸ Ἑλληγόπουλο, Ζήνῳ καὶ Πρωτομαγιάν.—ὁ Φουνοσίμας μετὰ τὸν Χονδροκέφαλον, Ἐνωσις ἢ Θάνατος, Ρυολέττον καὶ Καραμπαμπούλαν.—τὸ Κωνόβενκον Λάβαρον μετὰ τὴν Ἰσραν Ἄλκων καὶ Ἀρχιζέλιον Ἰσθμῶν.—ἡ Ἐαρινὴ Ζωὴ μετὰ τὸ Ζήνῳ ἢ Ἑλλάς, Ἄνθος τῆς Ἰδης, Μαῦρον τῆς Βενετίας, Κορδόναρον καὶ «21».—ἡ Πτερόεσσα Νίση μετὰ τὸ Ζήνῳ ἢ Ἐνωσις, Λάκρον, Βασιλεῖα καὶ Αἴθνη.—τὸ Ἐνωσις ἢ Θάνατος μετὰ τὴν Αἰγυπτίαν Βασιλοῦσα, Ἐνθουσιώδη Ἑλληνα, Φιλέλληνα Μακεδόνα, Ρυολέττον καὶ Κυνηγεῖα Ἀρτέμιδα.—ὁ Ἐνζολοκῶς μετὰ τὴν Πατησιώτισσαν Πυροδόξιναν, Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν καὶ Δευκοκίμαντον Αἰγυλιόν.—τὸ Ὑπερ Διαπλάσεως μετὰ τὴν Μεγάλην Ἰδέαν, Δημοκροτολιστικὸν Στραβοκάπελλο καὶ Ἀριεῖ.—ὁ Πλοῦσιος Φουκαρῶς μετὰ τὴν Ἐνδοξον Ὑδραν καὶ Ἐμπνευσμένην Μουσικόν.—τὸ Νυχτολούλουδο μετὰ τὸν Ἄσπρον Λάκρον, Ζήνῳ ἢ Ἑλλάς, «21» καὶ Σανθὸ Διαβολάκι.—ἡ Πρωτομαγιά μετὰ τὸν Ἄγγελον τῆς Εἰρήνης, Ἀγγελιοφόρον Περιστέρων, Ἐδύτχες Παρελθόν καὶ Περιστέρου τῆς Ἰθάκης.—ἡ Μεγάλῃ Ἰδέα μετὰ τὴν Ἐαρινὴν Ἐσπέραν, Ἐνωσις ἢ Θάνατος, Κωνόβενκον Λάβαρον, Γλυφοκοντάλαν καὶ Ἀμίμητον Γελοτοπιόν.

33ον φύλλον ὅταν ἔλαβα τὸ δελτάριόν σου) Παγωμένην Θάλασσαν (ἔπειτα μετὰ μεγάλην μου εὐχαριστήσιν θὰ σε ἴδω ὅταν ἔλθετε εἰς τὰς Ἀθήνας) Ἐνζολοκῶν (μερικὰ ἐξ αὐτῶν τὰ ἐδημοσίευσεν ἐν γνώσει, μόνον διότι ἦσαν ἔμμετρα· ἀλλὰ μ' ἐγέλασαν· πῶς εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐνθυμῆται τόσες χιλιάδες Παιδ. Πνεύματα!) Ρυολέττον, Ἀθάνατον Ἑλλάδα (ποῦ οὔτε καὶ αὐτὴ δὲν εἰξεύρει ποῖο ἀπὸ τὰ δύο μας μυθιστορήματα τῆς ἀρεῖσι καλλίτερα· ἢ ἐπιστολὴ τῆς φοριστατῆ) Πρωτομαγιά (ἔλαβα) Χαριτωμένην Χίον (πολὺ μοῦ ἤρεσαν αἱ ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὸ ταξείδι) Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης (μὰ ὑπάρχει ἀνάγκη εἰδικῶν περιοδικῶν διὰ τὸν πλάθειον αὐτόν; μήπως ὅλα τὰ περιοδικὰ καὶ ὅλαι αἱ ἐφημερίδες δὲν τοὺς πολεμοῦν; ἀπανταίως ἐκείνοι ἔχουν ἀνάγκην) Παλλὰδα, Δαφροσπερὴ Σημαῖον (τὰ συλλυπητήριά μου διὰ τὸν θάνατον τοῦ θεοῦ σου) Ἄσπρον (πῶς τὰ περνᾶτε λοιπὸν εἰς τὸν Πόρον;) Βασιλοῦσαν τῶν Ἀνθῶν (τὴν διεθίβασα) Σέρσον Μ. (σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις· φίλησέ μου τὰ δέλεα· θερμῶτατα συγχαρητήρια διὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς) Ἐνωσις ἢ Θάνατος κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 17 Ἰουλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 26 Αὐγούστου

Ἡ λύσις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον τὰ γράφει τὰς λύσεις, ἐὰν οἱ διαγωνιζόμενοι, παλαίται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλους, ἂν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

402. Δεξιόγραφος.

Ἐπιθετὸν τι θηλυκὸν
Μετὰ τῆς Ρωσσίας ποταμόν
Ἀπλούστατα ἐνοῦται·
Καὶ πόλις τις Αἰτωλικῆ
Διὰ κάποιον τέρας τῆς γνωστῆ,
Ἀρχαία, φανεροῦται.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γαλιζίου Οἰθρανοῦ

403. Στοιχειόγραφος.

Τὸ σκυλὶ θαρρῶ γαυγίζει,
μὰ τί γαυγισμα κ' αὐτὸ!
Μ' ἐξεκούφανε, τ' αὐτιά μου
μοῦ τὰ πῆρε 'ς τὸ λεπτό.
Μπᾶ; μοῦ πῆρε τὸ καπέλλο
καὶ μοῦ τᾶλλαξες με φέσι;
Ἄς σε στείλω κ' ἐγὼ τώρα
εἰς τὸ φρέσκο—ξ, ἀρέσει;
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀντιθέσεως

404. Ἀναγραμματισμός.

Ἐπιθετὸν ἂν ἀναγραμματίσης
Ἐλάττωμα εὐθὺς θὰ σχηματίσης.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐπιθόλου Ἀπόλλωνος

405. Συλλαβικὸς Ρῦμος.

Τὴν ἀρχὴν κοινὴν εἰς ὅλους,
θὰ εὐρῆς τοὺς Ἀθηναίους,
Τὸ ἐπόμενον νησάκι,
'ς τὸ Αἰγαῖον λησμονημένο.
Ἐπιστήμη τὰ κατόπι,
μουσικὸς ἀρχαῖος κλέους.
Τέλος γράμμα σὰν τὸ πρῶτο,
καὶ τὴν λύσαν περιμένο.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πολυθελήτρου Νεότητος

406. Τονόγραφος.

Δυὸ σημάδια θὰ τοῦ βάλω
Καὶ τὸν τόνον θάνατιδάσω.
Πρὶν τὸν ἔπαιξα καὶ τώρα,
Δὲν μπορῶ νὰ τόνε πιάσω.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαραθωνοδόμου

407. Μαγικὴ Συλλαβή.

Τὴ ἀνταλλαγῇ τριῶν γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ τῆς τριψηφίου συλλαβῆς, τρῶ νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνοπαιδὸς

408. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαιοτάτον Βασίλειον:

1, Ζῶον ἄγριον; 2, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος; 3, Ἐργαλεῖον ἔξολογικόν; 4, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος; 5, Χώρα τῆς Τουρκίας; 6, Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Κορίνθου; 7, Ἀρχαῖος βασιλοῦσαι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀεγούς

409. Μικτόν.

ο-ουο-ηο- *+δξ-θντς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀυτονόμου

410. Γριφός.

τι	τι	τι	τι	νον
τι	τι	τι	τι	νον
τι	τι	ω-ων	τι	τι
τι	τι	τι	τι	νον
τι	τι	τι	τι	νον
τι	τι	τι	τι	νον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πλουσίου Φουκαρῆ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 28.

322. Ἐσπερος (ἐς (S), περ, δε.) — 323. Ρυτίς-ρις—324. Μύδρος-δρυμός.

325. ΡΟΔΟΣ ἔγῳ—μαῦρη κόττα, ἄσπρο αἶμα.—(Ἀναγινώσκωμεν ἐξ ἀρχῆς, γράδωντες πάντοτε ἐν πρῶμα.)
—327. ΡΟΣΣΙΝΙ (ἀπο-ΡΩ, ΣΥ, ΝΙνα).—328. ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ (ἔλος, Τρίπολις, ρῦπος, ὀπός, Ὑλλος, λίπος, ἴππος, Σπῆρος).—329. ΤΥΡΤΑΙΟΣ (ἐν Τῷ, εὐτ' Ἰγία, γέρον, βα Τῷ, ἀγ' Ἀππ, γενικός, γελ Οἶος, νόσος).—330. Λύχνος τῆς ποσὶ μου ὁ νόμος του.—331. Ἐλπίσον ἐπὶ Κύριον καὶ ποιεὶ χρηστότητα (Ἐλπίς ὄν ἐπὶ κηρίον κ' ἐπὶ οἱ Χριστῷ τ' ἴτα.)

326. Μέγα θαῦμα εἶδα
ἔγῳ—μαῦρη κόττα, ἄσπρο αἶμα.—(Ἀναγινώσκωμεν ἐξ ἀρχῆς, γράδωντες πάντοτε ἐν πρῶμα.)
—327. ΡΟΣΣΙΝΙ (ἀπο-ΡΩ, ΣΥ, ΝΙνα).—328. ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ (ἔλος, Τρίπολις, ρῦπος, ὀπός, Ὑλλος, λίπος, ἴππος, Σπῆρος).—329. ΤΥΡΤΑΙΟΣ (ἐν Τῷ, εὐτ' Ἰγία, γέρον, βα Τῷ, ἀγ' Ἀππ, γενικός, γελ Οἶος, νόσος).—330. Λύχνος τῆς ποσὶ μου ὁ νόμος του.—331. Ἐλπίσον ἐπὶ Κύριον καὶ ποιεὶ χρηστότητα (Ἐλπίς ὄν ἐπὶ κηρίον κ' ἐπὶ οἱ Χριστῷ τ' ἴτα.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάττωμα ὅσος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἴσαν 10.]

Προσκαλῶ λαγωνικά «Διαπλάσεως» εὐρωσι ὀνοματεπώνυμόν μου, ἰδία Πολύκαρπον!! — Ἐγώ. (Ζ'—180)

Τίς ἀγαπητὰς Ροδόπην καὶ Κατίαν συχαίρω ἐκ βάθους ψυχῆς διὰ τὸ ἄριστα. —Βικτωρία. (Ζ'—181)

Θερά συλλυπητήρια εἰς τὸν ἀγαπῶν φίλον Παναγιώτην Δ. Κομπούλον ἐπὶ τῷ θανάτῳ προσφιλῶς ἀδελφῆς.—Κωνσταντῖνος Γ. Μασούνης, Μιχαὴλ Κ. Γεωργίου. (Ζ'—182)

Εὐχαριστῶ θερμῶς τὴν Πρωτομαγιά.—Μαργαριταρένιον Λάκρον. (Ζ'—183)

Τετραδῖον δὲν ἐλήφθη, φίλτατε Κ. Σ.—Ἄγγελος Ἀγγερινός. (Ζ'—184)